

ročník 21
september 2019
číslo 7

SPEKTRUM

Časopis zo života rímskokatolíckej farnosti Vítaz

Služba je prejavom pokory

Služba je prejavom pokory

Minulú nedeľu nás liturgické texty viedli k zamysleniu sa nad čnosťou pokory, ktorej koreň Biblia vidí vo vzťahu k Bohu. Človek naplnený Bohom je človekom pokorným. V tejto čnosti akoby sa koncentrujú aj všetky ostatné cnosti. Panna Mária, naplnená Bohom, ktorej chválospev Magnifikat je ako zrkadlo do jej duše, sama uteká slúžiť svojej príbuznej Alžbete. A tu sa dostávam k myšlienke, ktorú chcem „vypichnúť“ - služba je prejavom pokory. Pokorný človek myslí viacej na druhého ako na seba.

V mesiaci september slávime krásne sviatky Panny Márie, kde uvažujeme nad jej životom. *„Lebo zhliadol na poníženosť svojej služobnice.“* Je najväčšou sväticou, kráľovnou anjelov, mučeníkov, vyznáčov. Ale v čom je jej skutočná veľkosť? Neumrela ako mučenica, nemáme správy o tom, že by sa postila, alebo aby žila osamelý život v kláštore. Nehlásala vieru neveriacim. O všetkých takýchto skutkoch máme krásne správy zo života tisícov svätcov v dejinách Cirkvi. A predsa ju nikto neprevýšil v jednom - v pokore.

Pokora znamená dať miesto, aby v nás mohol byť činný Boh. Ako aj Ježiš vysvetľoval svojim apoštolom: *„A kto bude chcieť byť medzi vami prvý, bude vaším sluhom.“* O takúto pokoru prosme.

d. o. Marek Hnat

OBSAH

Služba je prejavom pokory2

KATECHÉZA

Národný pochod za život 4

Homília na 23. nedeľu rok C 6

Hodnota voľného času 8

ROZHOVOR

Róbert Balek, SVD 12

NÁZORY A SVEDECTVÁ

Sv. Filoména, oroduj za nás!20

Odvzdanie sa do Božích rúk21

Dovoliť Bohu konať22

SPEKTRUM MLADÝCH

Malá misia na Ukrajine 24

Ahoj, kamáratí! 26

Máš problém? (77. časť) 27

Trampoty v manželstve (135. časť) 28

Ohlášky 29

Stalo sa, stane sa 29

Prehľad bohoslužieb 30

SNÍMKY

Titulka: M. Magda

Vnútoraná predná: M. Magda

Vnútoraná zadná: S. Stašík
M. Magda

Vonkajšia zadná: M. Magda

SPEKTRUM**Vydáva:**Rímskokatolícky farský úrad
vo Vífaze pre vnútornú potrebu**Za vydanie zodpovedá:**

d. o. Marek Hnat so spoločenstvom redakcie

Jazyková úprava: Anna Blizmanová**Grafika:** Martin Magda sr.**Redakčný tím:** d. o. Ján Biroš, Martina Gondová, Zofia Jenčová, Mária Magdová, Monika Magdová, Paula Mihoková, Peter Stašík, Blažej Vaščák**Kontakty:** Tel.: 051/79 16 235; 79 16 116
e-mail: vitaz@rimkat.sk, spektrum@rimkat.sk
www.farnostvitaz.sk

číslo účtu: 5037445647/0900

Redakcia si vyhradzuje právo úpravy textov.

Duch. otec František,
Pán si vás povolal a poslal, aby ste hlásali
Jeho slovo a konali v Jeho mene. Za tento dar
mu vzdávame vďaku a chválu. Prosíme Pána,
aby vás naplnil ohňom lásky a aby Ho vaše slo-
vá sprítomňovali. Nech vám pošle svojho Du-
cha Svätého a nech vám dá svoju pomoc. Nech
Duch Svätý vám vloží svoje slová do vašich úst
a svoju lásku do Vášho srdca, aby ste priniesli
dobrú zvesť tým, ktorí to potrebujú.
Za vaše príhovory a príklad Vám zo srdca ďaku-
jeme. K vašim 70. narodeninám Vám chceme zo
srdca zablahoželať a popriať veľa Božích milos-
tí, zdravia a lásky od všetkých, ktorí vás pozna-
jú. Vďačíme Pánovi, že ste medzi nami!

Národný pochod za život

parkovanie, ubytovanie, registrácia, príprava

Deň tretieho Národného pochodu za život je na dosah. Uskutoční sa už o necelý mesiac, 22. septembra 2019 v Bratislave.

Na úvod dve novinky:

- 1.) Miestom zhromaždenia Národného pochodu nebude Námestie SNP, ale Námestie slobody.
- 2.) Nedeľné dopoludňajšie sv. omše podľa diecéz budú nahradené spoločnou sv. omšou v Inchebe o 10:00 za účasti všetkých biskupov.

PARKOVANIE

Bez ohľadu na to, či prídete do Bratislavy v sobotu alebo v nedeľu, odporúčame využiť parkovisko v areáli Incheby, bezprostredne pri moste SNP. Či už prídete do Bratislavy autobusom alebo autami, veľmi nám pomôže, ak sa zaregistrujete na tomto linku: <https://pochodzazivot.sk/dolezite-informacie-a-kontakty/>

UBYTOVANIE

Bohatý sprievodný program Národného pochodu za život začína v piatok (filmy, diskusie, koncerty,...) a vyvrcholí v sobotu večer (sv. omšou v Dóme o 18:00 a následným otváracím programom v Inchebe). Preto sa oplatí prísť do Bratislavy už skôr. Ak máte ťažkosť so zabezpečením ubytovania, ponúkame Vám lacné ubytovanie v školách. Viac na tomto linku: <https://pochodzazivot.sk/dolezite-informacie-a-kontakty/>

CHARAKTER POCHODU – PRÍPRAVA

Hlavný program na Námestí slobody začne o 13:30. Pochod odštartuje o 14:30. Trasa pochodu je dlhá 2,2 km. Naš vonkajší prejav má charakterizovať radosť, oslava, vízia, hrdosť, odhodlanie i úcta. Chceme navonok vyjadriť odkaz „za život“: Je možné pripraviť si pekné transparenty, melodicky zhudobnite jednoduché pro-life heslá, vybrať vhodné rytmické piesne. Vziať so sebou prenosné ozvučenie, aby vašu skupinu bolo počuť. Pribaľte aj gitaru alebo iné nástroje. Jednoducho, nech vaša skupina vyžaruje radosť a život.

život nenarodeným * pomoc matkám * pravdu spoločnosti

*za najmenších
z nás*

Bratislava
20.-22. 9. 2019

Národný pochod za život

Piatok 20. 9. 2019

| Exkluzívny program pre dobrovoľníkov
| BHD Life / diskusia | Film

Nedeľa 22. 9. 2019

| Nedeľné bohoslužby
| Pro-Life program hudby a slova, Námestie Slobody
| **NÁRODNÝ POCHOD ZA ŽIVOT**, Námestie Slobody

Sobota 21. 9. 2019

| BHD Life - diskusia a prednášky | Koncert za život
| Veľtrh života - remeslá a služba | Festival
angažovanosti | Sv. omša v Dóme sv. Martina
| Život ma chytá za srdce - večerný kultúrny program
Incheba Expo Bratislava

Zmena programu vyhradená.

forum života

Asociácia
za život a rodinu

pochodzazivot.sk

KATECHÉZA

23. nedela cez rok C
pripravil: Podbrezovsky

„Prečo som ja vlastne na svete?“

Otázka, na ktorú sa tak ťažko hľadá odpoveď: „Prečo som ja vlastne na svete?“ Všetliako na ňu odpovedá ľudská múdrosť a človek cíti, že žiadna ľudská odpoveď na ňu nie je dokonalá. Len Boh, náš pôvodca, nám môže dať odpoveď, ktorá ukazuje skutočnú dôstojnosť človeka. Boh nás stvoril pre seba. Aj dnešné prvé čítanie nám ukazuje, že len múdrosť od Boha dokáže dať správny smer ľudskému životu. A tak hľadáme pre svoj život odpoveď i v dnešnom evanjeliu.

Milí veriaci, nepredstavujeme si, že slová a myšlienky dnešného evanjelia vyslovil Kristus takmer jedným dychom. Skôr zhrňujú požiadavky na Kristovho učeníka, ako ich Ježiš Kristus rozvádzal pri rôznych príležitostiach. Patrí k nim najprv snaha dávať vo všetkom prvé miesto Bohu a odstrániť zo svojho života všetko, čo odporuje láske k Bohu. Kto sa takto postaví do služby Božej, nájde silu i k tomu, aby trpezlivo niesol kríž každodenného života. V každej životnej situácii bude konať rozvážne, nebude pyšne a nerozvážne preceňovať svoje sily. Prejaví skromnosť a odriekanie v požiadavkách na život.

Predseda sa nám však zdá, že Kristove požiadavky sú príliš tvrdé. Veď predseda on sám miluje svoju Matku, ukazuje nežnú lásku k deťom, prejavuje účinný súcit s matkou - vdovou a krie-

si jej syna, vracia k životu Jairovu dcéru. Naša reč aj reči prekladov Svätého písma sú výrazovo bohatšie ako jazyk, ktorým hovoril Ježiš Kristus. Ak cituje Ježiš Kristus cez evanjelium svätého Matúša prikázanie Starého zákona: „Miluj blížneho svojho a maj v nenávisti svojho nepriateľa“, nemusí ísť o skutočnú nenávisť. Tento biblický výraz znamená tiež nevšimáť si, obísť, zanedbávať, mať menej rád. Keď tak budeme rozumieť slovám Kristovým, pochopíme, čo žiada od svojich učeníkov. Boh Kristus musí mať prvé miesto v našom živote. Nie však tak, žeby sme o ňom stále hovorili, ale tak, že je normou celého nášho života.

Ak si postavíme na prvé miesto čokoľvek, či kohokoľvek iného, hoci i svojich najbližších, potom sa oni dostávajú v našom živote na miesto Božie. Tvora by sme tak robili Bohom. To by však prevracalo Boží poriadok a v takejto kolíznej situácii musí dať skutočný učeník Kristov prednosť Bohu. Príkladov z dejín cirkvi na to máme dosť, zo života svätcov i zo života okolo seba. Takto sa postavil proti svojej rodine svätý Tomáš Akvinský a svätý Stanislav Kostka, keď sa usilovali o vstup do rehole. Takto rieši situáciu dievča, ktoré radšej obetuje zdanlivo výhodný sobáš, ako by obetovala za hmotné statky svoju čistotu, alebo vieru. Takto koná kresťan, ktorý sa uspokojí s menej dobre plateným mies-

tom, aby nemusel zradiť vieru.

Príkladov by sme mohli uvádzať mnoho. Máme však právo zvážiť svoje možnosti a sily. Nemusíme sa vrhať do nebezpečia, ktoré by nás pohltili. Nebudeme sa púšťať do stavby veží a do vojen so svojím okolím, ktoré by nás vyčerpali a nakoniec donútili ku kapitulácii. Budeme uvažovať múdro a spravodlivo, ale keď všetko zvážime a poznáme, že ďalej už čestne ustúpiť nemôžeme, potom obetujeme i to posledné, než by sme mali zradiť Boha.

A zase by sme mohli uvádzať mnoho príkladov. Tomáš Mórus, učenec, právnik, anglický kancelár, otec rodiny, šiel na popravu, pretože nechcel priznať kráľovi, žeby mohol meniť Boží zákon. Jeho menovec rovnako Angličan a tiež kancelár kráľovstva, ktorého si sám kráľ vynútil za arcibiskupa pre Cantenbury - Tomáš Becket, pretože si myslel, že bude povolným nástrojom jeho politiky, radšej sa dal zákerne zabiť, než aby dal prednosť kráľovej svojvôli pred požiadavkami Božieho zákona. To nebolo ľahkomyselné vypovedanie vojny, či plytvanie peniazmi na stavbu veže, ktorú by mohli vystavať a dokončiť. Oni budovu svojho života postavili na pevnej skale a ani búrka, ani povíchrice ju nemohli vyvrátiť.

Takto chceme premýšľať a konať aj my. Rozvážne, ale dôsledne a pevne. Amen.

ilustračná snímka: Martin Magda

O úplnej odovzdanosti

Bolo to už pred časom, keď som u svojej dobrej priateľky zahliadla útlu a nenápadnú brožúrku s názvom „Novéna odovzdanosti“. Zaujal ma jej názov a tak som ju oslovila s prosbou, či si ju môžem prelistovať. Je naozaj tenká, má myslím len 9 strán a tak mi hlavou prebyslo: taký vznešený názov a tak málo obsahu? No to, čo som v jej vnútri našla, ma úplne odrovnalo. Už z názvu vyplýva, že keď je to novéna, tak sa modlí určitý počet dní. Aj táto novéna je určená, konkrétne na 9 dní, a v jej vnútri sú naozaj perly a drahokamy v podobe slov, ktoré sú jednoduché, ale aj nádherne pravdivé, plné lásky, ktoré mi po prečítaní nevedeli zísť z mysle. Hovorila som si: takéto slová nemôžu pochádzať od človeka, takéto slová môže povedať iba Boh a človek, ktorý to napísal, je iba nástrojom v Božích rukách. A skutočne, napísal ich istý neapolský kňaz s povestou svätosti, páter Dolindo Ruotolo, priamo na pokyn Pána Ježiša. Sám Pán Ježiš mu túto novénu nadiktoval. Vôbec o tom nepochybujem, že to tak bolo, veď skúste a presvedčte sa sami. Brožúrka je dostupná v našich obchodoch s náboženskou literatúrou. Nosnou myšlienkou tejto novény je veta: „Ježišu, ty sa postaraj o všetko.“ A rovnomený názov má aj kniha, ktorú som prednedávnom dočítala o živote spomínaného kňaza.

Odovzdanie je milosť

Je dôležité, aby sme si vždy znovu vo svojom živote uvedomovali, čo to znamená „odovzdať sa“. Vždy však pamätajme na to, že odovzdanosť nemôžeme uskutočniť len tak, sami od seba. Musíme prosiť Boha, aby v nás ožila táto milosť, ktorá nám bola ponúknutá vo sviatosti krstu. Potom odrazu pocítíme vo svojom srdci, že môžeme povedať Bohu: „Teraz Ti patrí všetko - z celého srdca!“ Už sa nič vo mne nebude brániť, nebude sa stavať na odpor, nebude tu ani strach, ktorý by vo mne hlodal otázkou: „Bože, čo so mnou urobíš, keď Ti budem celkom patriť?“ Potom už nebudem mať strach, pretože sa vydám do rúk absolútnej Lásky, ktorá ma miluje viac, ako sa môžem milovať ja sám.

Stalo sa to už v mojom živote? Základným predpokladom dosiahnutia plnosti života je úplné odovzdanie vlastnej vôle Bohu. To najvyššie, čo môže človek dať, je rozum a vôľa. To je najvyššia forma odovzdanosti. Poslušnosť najviac rozhoduje a preto je aj najťažšia. Dať niečo, to dokáže každý. Dať niečo zo seba, to snáď ešte tiež ide. Ale odovzdať svoju vlastnú vôľu...! Podriadiť svoju vôľu Bohu - to je najvyššia forma odovzdanosti.

Hodnota voľného času

Zamyslenie slovenského kard. Jozefa Tomka

Aj keď obdobie dovolení, prázdnin a voľna je už za nami, ponúkame vám, naši čitatelia, vzácne slová nášho otca kardinála, ako je dôležité aj voľný čas "ovládať".

Voľný čas s Bohom prináša vnútorný pokoj, biblický šalom a slobodu srdca. Také prázdniny nám prinesú ozajstný, dlhodobý odpočinok, voľný čas a nové duchovné sily do práce. Prajem vám také pokoja plné prázdniny, ozajstný Shalom!, píše v zamyslení slovenský kardinál Jozef Tomko.

Leto je pre mnohých ľudí dobou dovolení, prázdnin, odpočinku. Pre študentov, zamestnancov, robotníkov je to čas pracovnej slobody, väčšej osobnej voľnosti. V modernej spoločnosti v hocakom hospodárskom systéme je „voľný čas“, ako ho zväčša nazývame, ľudským problémom.

Ako upozornil istý francúzsky sociológ, „ak sa ľudia nenaučia žiť a lepšie prežívať voľný čas, tak sa naučia ničiť sa a zomierať vo voľnom čase z nudy, z rozpustilosti, z vyčerpania alebo z nervovej únavy, zomierať pre nehody rôzneho druhu, zomierať pre vraždy a atentáty, zomierať tisícorakými, viac-menej inteligentnými alebo hlúpymi spôsobmi“ (P. Mederic, *Loisir et loisirs* 2, s. 77).

V dnešnom svete aj dobrovoľne vybraná alebo prijatá práca, i keď má vysokú hodnotu, svojou zodpovednosťou, rytmom, napätím, rizikom zapríčiňuje určitú napnutosť, ba aj náhlivosť, ktorá sa môže stať ťarchou a istým druhom psychologického otroctva.

Naše telo i duch si vyžadujú občasné obdobie voľnosti, odpočinku, utlmenia, rozptýlenia, hry alebo sústredenia sa. Ako hovorí Starý zákon: „Všetko má svoj čas!“

Ako máme teda hodnotiť voľný čas?

Jestvujú dva základné protichodné názory na voľný čas. Podľa jedného ideálny človek neustále pracuje alebo hľadá prácu. Voľný čas nemá pre neho vlastnú hodnotu. Má iba určitú úlohu ako prostriedok na zlepšenie práce. Slúži len nato, aby si robotník alebo zamestnanec obnovil pracovnú energiu, nabil si životnú batériu. Hodnotu má teda jeho práca, nie voľný čas.

Podľa opačného názoru voľný čas a ničnerobenie je ideálom a cieľom celého života. Šťastný je vraj človek, ktorý prechádza od jednej zábavy k druhej bez toho, aby sa zapojil do nejakej vážnej činnosti. Sú ľudia, ktorí vidia hodnotu práce len ako prostriedku na nové zábavy.

Ktorý názor je správny? Čomu patrí prednosť ako vyššej hodnote v ľudskom živote: práci alebo voľnému času? Už na prvý pohľad je jasné, že v dobre vyváženom ľudskom dianí treba dať pravé miesto a správne ohodnotenie tak práci, ako aj voľnému času.

Povinnosť pracovať alebo - ako hovoríme „zarábať si na chlieb“ - sa všeobecne uznáva. Zväčša to ľudia priznávajú, keď tvrdia: „Kto nepracuje, nech ani neje.“

Ako sa však má kresťan chovať k voľnému času, pod ktorým rozumieme obdobie voľné od povinného pracovného záväzku, čas odpočinku, športu a hry; čas slobody v živote organizovanom, sputnanom povinnosťami, rytmom, rozkazmi; čas slobodne vybraných alebo prijatých stretnutí (ako je rodina a podobne); čas venovaný sebe, kým inokedy všetko nás odcudzuje sebe samým; čas venovaný Bohu uprostred života, ktorý nenecháva veľa možnosti ani chuti pre Boha a Božie veci?

Tu sa stretneme s prvou otázkou: akú hodnotu má „voľný čas“ v Božích očiach? Treba ho považovať za „profánnu“ („svetskú“) skutočnosť, ktorú treba „posvätiť“, lebo bez tohto „zasvätenia“ voľný čas by ostal azda neužitočným pre náboženský a duchovný život, alebo dokonca by sa stal svetácky zameranou „stratou času“, ktorej sa treba vyhnúť ako pre dušu nebezpečnej príležitosti?

Voľný čas, ako aj veci a činnosti, ktorými sa voľný čas vyplní (odpočinok, zábava, hra, poézia, turistika, príroda) sú samy v sebe dobré, ak ich len človek neodvráti od ich vlastného prirodzeného cieľa. Ako nás učí Druhý vatikánsky koncil: „Všetky veci práve nakoľko sú stvorené, majú svoju stálosť, pravdivosť a dobrotu, vlastné zákony a svoj poriadok“ (GS 36).

Pravda, k dobrému používaniu voľného času sa treba vychovávať. Hlboký význam voľného času je v tom, že nám umožňuje stretnúť sa so sebou samými, a tak „odkrýva človeku zmysel jestvovania“ (Karl Rahner), „Človek je taký, aké je jeho voľno... Vo voľnom čase vidieť veľkosť alebo nízkosť človeka“ (Charbonneau).

Voľný čas je zároveň doba stretnutia s bratmi, mimo povinných, záujmových, nutných „obchodných“ stykov. Je to doba stretnutia sa človeka s človekom.

A je to aj doba stretnutia sa s Bohom v tichom ústraní, v prírode, v poézii, v modlitbe. Živo si uvedomiť, že je prítomný s nami niekto, čo nás miluje. Nielen akosi sentimentálne, ale naozaj konkrétne. On nám dáva a udržuje život, sľubuje nám aj posmrtnú blaženosť a pripravil nám večný odpočinok v jeho spoločenstve.

Voľný čas je pre veriaceho nie doba úzkosti a starosti o zajtrajšok, ktorá sa stáva trápením a napnutím. Kristus uvoľňuje toto napnutie pripomienkou oblažujúcej skutočnosti: „Nebudte ustarostení o svoj život, čo budete jesť alebo čo budete piť... Pozrite sa na nebeské vtáčatá... Všimnite si poľných ľalií... Váš nebeský Otec totiž vie, že toto všetko potrebujete. Hľadajte teda najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť, a toto všetko vám bude pridané!... Dost má každý deň svojho trápenia...“ (Mt 6,25-34).

Voľný čas s Bohom prináša vnútorný pokoj, biblický šalom a slobodu srdca. Také prázdniny nám prinesú ozajstný, dlhodobý odpočinok, voľný čas a nové duchovné sily do práce. Prajem vám také pokoja plné prázdniny, ozajstný Shalom!

Josef kard. Tomko

snímka: Martin Magda

Rozhovor

Róbert Balek, SVD

Počas junových dní sme v našej farnosti privítali vzácného hosťa, verbistu a misionára v Rusku, pátra Róberta Baleka, ktorý k nám prišiel až z ďalekého ostrova Sachalin (vzdialeného od Moskvy vzdušnou čiarou 10 417 km).

Našu farnosť navštívil na pozvanie nášho duchovného otca a my sme ho medzi seba s radosťou prijali. Jeho rozprávanie bolo veľmi pútavé. Priniesol nám ukázať množstvo unikátnych predmetov z náboženskej, ale aj profánnej oblasti, ktoré sú pre túto oblasť typické.

Pre náš farský časopis sme ho pri tejto príležitosti poprosili o rozhovor, ktorý s nadšením prijal.

Páter Róbert, aká bola vaša cesta od detstva po misionárske pôsobenie? Skúste sa najprv našim čitateľom, aspoň v krátkosti, predstaviť.

Volám sa páter Róbert Balek, som verbista, misionár. Teraz pôsobím na Sachaline. Je to

snímka: Martin Magda

ostrov v Tichom oceáne, na severe nad ostrovom je Kamčatka a na juhu Jakutsko. Najprv som študoval na Univerzite Komenského v Bratislave matematiku a informatiku, ukončil som tento odbor s červeným diplomom, ale to som ešte nikde doteraz nepovedal (smiech). Po skončení tohto štúdia ma Pán Boh stále lámal, ja som s tým 10 rokov bojoval. Prakticky od gymnázia som viedol s Bohom boj v oblasti, či mám ísť do seminára. Moja mama mi vtedy po maturite, keď už bolo treba podávať prihlášky, povedala jednu múdru vec: „Ja ti nebudem brániť, ale chcem, aby si tam išiel len vtedy, keď budeš naozaj rozhodnutý a budeš cítiť, že je to naozaj Božia vôľa.“ Tak som po strednej škole nešiel a nastalo ďalších 5 rokov

boja s Bohom. Rok čo rok sa to stupňovalo a na konci štúdia to už bolo veľmi silné. Po skončení vysokej školy som chcel ešte 3 roky od toho rozhodnutia utekať, že pôjdem do civilnej služby, lebo som mal ísť do armády. Mal som tri možnosti, ale všetky Pán Boh úplne zatvoril, zrušil a jediná, ktorú otvoril, bolo kňazstvo. Vždy som sa tváril, že nič nepočujem, nič nevidím po tom, ako mi Boh ukazoval cez ľudí, cez rôzne situácie, že chce, aby som išiel tým smerom. Ale tentoraz to bolo už také očividné a také silné, že som si pripadal ako v ringu, že ťa Boh zrazí trojitým KO. A na tej zemi v kaluži krvi, keď už teraz vstaneš a povieš, že si nič nepočul a nevidel a budeš si ďalej utekať svojím životom, bude to trápne. Tak som vstal a hovo-

rím: Dobrééé, pochopil som už, áno! Nakoniec som sa rozhodol a musím povedať, že to bolo najlepšie rozhodnutie, ktoré som mohol urobiť. Mal som pocit, že som ako soška, ktorá bola v takom svojom obale pre ňu vytvorenom a o ten obal akoby bol Boh vyhodil. A zrazu cítiš, že všetko je akoby uliate na teba, v celom živote, v reholi. A potom boli teologické štúdiá.

Prečo práve verbisti, prečo táto rehoľa?

Ako každý mladý človek chce extrém, radikálnosť. To, že budem rehoľníkom, som vedel, lebo som mal príklad vo svätom človekovi donovi Sobotovi, saleziánovi od nás z Námestova. Bol mojím duchovným otcom a to je sila svedectva jeho života. Takže vedel som, že chcem byť rehoľníkom a kňazom, ale aká rehoľa, to bol problém. Na začiatku som bol často so saleziánmi. Keď som bol na vysokej škole, tak zase s verbistami a chodil som počas vysokej školy na misie na Ukrajinu. Robili sme tam tábor pre deti, pre mladých, takže s misiami v ukrajinskom, v ruskom prostredí som sa zoznámil. Premýšľal som o tom, aké mám dary, aké mi dal Boh a kde ich využijem. Tak som pochopil, že u saleziánov pracujem len s deťmi a mladými, ale v misionárskej praxi aj s dospelými, aj so starými ľuďmi, so všetkými. Na misiách na Ukrajine som zistil, že mám dar komunikácie aj s bábickami, s dospelými, so všetkými. A väčšou motiváciou bolo aj to, že odchádzaš úplne zo svojej krajiny, strácaš úplne všetko. A to sa mi páčilo, že je také radikálnejšie.

Ako vaše rozhodnutie - stať sa misionárom - prijali vaši rodičia?

Samozrejme, že zo začiatku boli veľmi sklamaní už z rozhodnutia, že som si podal prihlášku do seminára a že moje rozhodnutie prišlo. Nič som im nepovedal, lebo keby som bol povedal a neboli by ma zobrali, tak by to bolo hanba. Všetko bolo vo veľkej tajnosti. Povedal som si, že podľa toho, akú dostanem odpoveď, tak im to poviem alebo nepoviem. Ale domov som prišiel neskôr ako list zo seminára a keď matka nejakého chalana z dediny vidí, že prišiel list zo seminára, tak ho neotvorí? Nevydržala to a otvorila. Podľa jej reakcie, keď som prišiel domov, som videl, že ma asi prijali. Mama bola vyplakaná a otec povedal: „Ja som si myslel, že si si to už rozmyslel.“ Samozrejme, chceli vnukov, atď. No tak postupne, pomaličky, keď tam videli aj druhých rodičov, ich radosť, tak sa postupne aj oni menili. Keď už bola diakonská vysviacka, tak to už úplne a keď kňazská a primície v našom meste, tak im všetci gratulovali: „Ste šťastný otec, že máte syna - kňaza. Aj ja by som chcela a nemám.“ Tak to pochopili, že by sa už bolo treba tešiť, keď všetci dookola boli z toho šťastní. Takže postupne to prijali.

Hneď po vašej vysviacke bolo Rusko? Toto misijné miesto ste si vybrali, alebo vám ho vybrali vaši predstavení?

Verbisti si môžu vyberať z troch misijných krajín, z ktorých potom generálni predstavení v Ríme vyberajú pre teba. Takže vybral som si Čínu, Rusko a hocijakú krajinu, kde sa rozpráva po anglicky. Povedal som: „Pane

Bože, vyber si ty tú tretiu krajinu, akú chceš, zmanipuluj si to, ako chceš.“ Nechal som to tak. Mnohým potom už prichádzali odpovede a bola to samá Čína. Tak som sa už pripravoval na Čínu aj ja, ale nakoniec mi prišla odpoveď a bolo to Rusko. Nebol som z toho veľmi nadšený, že to bolo Rusko. Ale keď som tam prišiel, tá krása prírody a ľudí, tak som po niekoľkých mesiacoch Pánu Bohu ďakoval, že takto rozhodol. Dost veľa vecí sa v mojom živote deje tak, že to nechcem. Pán Boh ma k tomu nejakou prinúti a nakoniec musím Pánu Bohu poďakovať, že je to to najlepšie, čo mohlo byť.

Teraz by sme mohli spolu prejsť vašimi pôsobiskami.

Moje prvé pôsobisko bolo v Irkutsku pri Bajkale v strede Sibíri, bol som tam rok. Je to nádherné miesto, ani mnohí Rusi tam nechodia, pretože je to príliš ďaleko a draho pre nich. Potom som bol päť rokov v Moskve v chráme svätej Olgy, ktorý bol kedysi nočným klubom, ale teraz je to chrám, Bohu vďaka. Po piatich rokoch som bol dva roky v Tambove, to je 500 km od Moskvy na juh. Tam som bol správcom farnosti a som rád, že tam ožila farnosť. Bolo to veľmi nutné, lebo som prvý rok len pochovával. Ale po roku začalo prichádzať viacej ľudí, boli aj krsty a dokonca aj päť sobášov. No a teraz som na ostrove Sachalin, ktorý je až pri Japonsku, úplne na konci Ruska. A tam v južnosachalinskej oblasti je jeden katolícky chrám a tam som teraz ja.

V čom spočíva vaša pastoračná činnosť na misií?

Pastoračná činnosť na misi-

ách je presne taká istá ako tu na Slovensku s tým, že tam je iná kultúra a iní ľudia. Ste tam vlastne cudzí a musíte pomaličky tých ľudí privádzať k Bohu. Nie je to ako na Slovensku, že ľudia sú kresťanmi cez tradíciu, ktorú majú v rodinách, ale tam sa začína od bodu nula. Musíme z toho bodu nula postupne dvíhať tých ľudí a vysvetľovať im všetko, lebo myslia si, že bez Boha sa dá žiť. To, že majú depresie a všelijaké strašné stavy, no tak to život tiež prináša, tak to berú. Niektorých ľudí ani jednoducho nepresvedčením. Jedna pani mi povedala: „No, viete, keď mi to nedávali do vienka, keď som bola malá, čo už teraz? Aj by som mohla, ale na čo? Netreba!“ Ja jej hovorím: „Nebojíte sa smrti?“ A ona: „No a čo, ktovie, čo tam bude?“ Je veľmi dôležité práve deťom ukazovať krásu života s Bohom, lebo môžete prežiť strašný život a povedať, no čo, taký je život, ale spolu s Bohom môžete prežívať nádherný život a byť šťastný vo svojom vnútri.

Akú rozlohu má územie, na ktorom pôsobíte, resp. koľko je tam ľudí?

Strašáásne veľa (smiech). Tridsať ľudí mám v nedeľu na svätej omši. To tu páni farári sú šťastní ľudia, že majú ešte stále plné kostoly. My tam bojujeme o každú dušu, aby ľudia prišli a aby aj tí, čo tam sú, zostali. Lebo, keď sa spýtam: „A čo ste neboli na svätej omši?“ „Ááá, boli sme unavení, nevstali sme.“ Je to niekedy ľahostajnosť, všetko ich treba učiť. A to už máme skoro 30 rokov po páde komunizmu a stále sme na bode mrazu. Pričom protestanti sa veľmi krásne roz-

víjajú. Pýtam sa prečo? Pretože majú iný systém. Asi pravdepodobne systém, ktorý máme, nie je až taký ideálny. Pretože mám pocit, že si tak len akoby sedkáme a prijímame tých ľudí, ktorí prichádzajú, ale mnohých ľudí strácame. Neviem, aký systém by bolo treba vymyslieť, asi by to bolo treba nejako reorganizovať. Lebo protestanti majú taký systém, že dávajú zodpovednosť a každého núti, aby si bral zodpovednosť za niečo vo farnosti. Každý patrí do nejakého spoločenstva, ktoré sa každý týždeň stretáva nad Svätým písmom. A o tom písal aj svätý Ján Pavol II., že je potrebné robiť bunkové spoločenstvá, že každá bunka je v nejakom orgáne a každý človek v cirkvi musí byť v nejakom spoločenstve. Pretože ako farnosť, to je pekné, ale hlbšie sa dá žiť práve v spoločenstve. Kristus si predsa tiež vybral sedemdesiatdva učeníkov, z nich dvanástich a z nich ešte troch - Jakuba, Jána a Petra. Mentalita ľudí tam je taká, že vás nebudú len tak poslúchať, ale keď majú za niečo zodpovednosť, tak to je o inom. Takže mohli by sme tak skúšať aj my na misiách a aj v katolíckej cirkvi na Slovensku by to tak malo byť. Aj keď som v šoku. Keď tu prichádzam, sú tu plné chrámy, ale kňazi mi hovoria, že ľudí je stále menej a menej, hlavne mladí sa strácajú, takže niečo budeme musieť robiť. Ak sa zbadáme príliš neskoro, tak môžeme pochovať celú cirkev s babičkami, ktoré ešte zostanú v našich kostoloch. Musíme niečo urobiť. Nie podlizovať sa mladým, nie sa opičiť, aby bolo neviem čo, pomaly v

kostoloch rokové koncerty, ale aby sme im práve takým spôsobom, ako oni potrebujú, ukázali Krista a potiahli ich do tých hodnôt. Aby sme zase my nestrácali hodnoty tým, že sa podriadime mladým a pcháme sa im do zadku, len aby prišli. Chvíľočku sa poraďujú a keď už nie si dostať šašo, tak ťa pošlú k vode. Takže treba urobiť niečo, čo bude skutočné – musíme sa stať svätými. Nielen kňazi sa musia stať svätými, takými svätými, ako bol Ježiš a apoštoli, aby tá svätosť ich priťahovala, lebo mladí chcú niečo skutočné, hlboké, radikálne. Ale my už nie sme schopní zaujať tým rozriedeným kresťanstvom a potiahnuť ich do čohosi radikálneho. Takže chápem, že teraz rehole, ktoré sú radikálne a klauzúrne, viac priťahujú, lebo kňazstvo má veľkú krízu aj v normálnej reholi. Mladí vidia, že to sú tí istí strhaní biznismeni s tým, že sa ešte okrem svojho biznisu trápia s tým, že sa treba pomodliť. Načo sú tie rehole potom v tej vašej katolíckej cirkvi?, pýtajú sa ma. Veď to sú ľudia depresívni, vidím, že aj keď sa usmievajú, zmysel života tam niekde vnútri necítim. Ako nejakí robotníci, ktorí niečo robia, ale už dávno stratili zmysel života, aj svoju vieru a čosi robia, len aby zachránili svoj štatút rehoľníka a kňaza. Ale tú skutočnú svätosť, ktorú cítili ľudia v tých skutočných svätcoch, ktorá vždy priťahovala a priťahuje, sme stratili. A nielen kňazi, ale aj veriaci, otcovia rodín, matky v rodinách, učitelia. Takže my všetci sa musíme vrátiť ku skutočnej svätosti.

Vráťme sa ešte k Rusku. Vaša misia je na nábožensky zmieša-

snímka: Paula Mihoková

nom území. Keď sa povie Rusko, z náboženského hľadiska si hneď predstavím, že je to pravoslávie. Ako pravoslávni kresťania vnímajú vás katolíkov, alebo aké je tam spolužitie jednotlivých náboženských skupín?

No napríklad v Moskve je podľa mňa drvivá väčšina moslimov. Keď majú nejaký veľký sviatok, je tam niekoľko stotisíc ľudí, zaplnia Moskvu, takže je ochromená. Keď majú pravoslávni Veľkú noc, tak chrámy sú trošičku plné, ale oni sú také maličké, že je tam pár ľudí. S veriacimi je to tak isto veľmi úbohé, pretože tak, ako u nás, je to zvyk, tradícia. Prísť do chrámu len vtedy, keď je za zosnulých - zapália sviečku, dajú tam taký papierik, kde je zoznam zosnulých a to je všetko. A niektorí ani to nerobia. Ja som dobrý veriaci, ja zapálím sviečku za

zomrelých. A keď sa ich spýtam: „Kedy ste boli na svätú spoveď naposledy?“ Odpovedajú mi: „Čo je to svätá spoveď?“ A keď im to vysvetlím, tak mi povedia: "Niéé, nikdy!" Ale mnohí ani nechápu, že sa majú ísť spovedať, lebo keď ich krstia, tak im nič nevysvetľujú. Teraz už začínajú trošku katechizovať, trošku im hovoria o kresťanskom živote, ale dovtedy nič. Len ich pokrstili a koniec. Tak ako žili dovtedy, tak žili potom. V ich životoch nebola žiadna zmena tým, že ich pokrstili.

A existuje nejaká spolupráca na tom duchovnom poli medzi katolíkmi a pravoslávnyimi?

Samozrejme, keď im pomáhame, tak vtedy je to dobrá spolupráca a keď sa má už aj z ich strany diať niečo... Ekumenizmus? Zabudnite na to. To je len z našej strany také rozprávka, aby

sme sa cítili dobre. Z ich strany neprijímajú vôbec žiaden ekumenizmus. My sme pre nich heretici a hotovo, takže s heretikmi sa nestretávajú. Keď sa pápež stretol s patriarchom, tak patriarchu išli kameňovať za to, že sa išiel stretnúť s pápežom, lebo on sa nesprávne stretol s heretikom. Potom ho ospravedlňovali, že dodržal všetky pravidlá stretnutia s heretikom, že sa nemodlil na katolíckej pôde. Stretli sa na letisku a ešte kopec takých vecí, ktoré vychádzajú z listov svätého Pavla a takisto z apoštolských pravidiel, ktoré sú pre pravoslávnych takou mekkou, tradíciou, ktorá je rovná Svätému písmu a oni dodržiať tie pravidlá. Prečo ich nedodržiame my, neviem. My o nich ani nevieme. Je to nejakých 380 pravidiel, ktoré údajne napísali apoštoli a kto-

snímka: Paula Mihoková

ré sa majú presne dodržiavať vo všetkých veciach a ktoré oni tvrdo dodržiavajú. Prečo to vymizlo z katolíckej cirkvi, tomu nerozumiem. A oni sú z nás šokovaní, že nedodržujeme tieto apoštolské pravidlá. Vy ste heretici, ako si dovoľujete toto nedodržiavať? Ale oni si dovoľujú druhý, tretí sobáš. To je predsa tak isto proti Svätému písmu. Je ťažké povedať, kto z nás má pravdu. Myslí si, že pred Bohom sme stále jedna cirkev, len vonkajškom, ľuďmi sme sa rozdelili a tvárim sa, že sme rozdelení. Pravoslávni ani nerozumejú, prečo sme rozdelení, pýtajú sa, v čom sme my iní. Pravoslávni riešia rôzne polopravdy, že to my sme tí strašní, tí hrozí heretici a pravoslávni sú tí super. No ale trochu sa to teraz mení, lebo patriarcha Kyril vysväcuje mladších a mladších biskupov. Teraz prišiel na Sachalin

38-ročný biskup, je je už niekoľko rokov biskupom. Chcel omladiť biskupský úrad, lebo tí starší už nemajú taký dosah na ľudí, na mladých predovšetkým. A mladí sú už trochu otvorenejší na rozhovor s katolíkmi, ale zase iní sú veľmi radikálni. Na Sachaline sme ako bratia. Predošlý biskup mi bol ako otec, tak sa starostlivo staral o mňa ako o svojho kňaza.

A akú úlohu zohráva SVD (Spoločnosť Božieho slova) v Rusku?

Verbistov je nás okolo štyridsať, takže je to najväčšia rehoľa u nás v Rusku. Pôsobíme na 17 až 20 miestach.

Pri misionároch to zvlášť vnímam, že je u vás viditeľná taká hĺbka, že ste zatiahli na tú povestnú hĺbinu a častokrát je viditeľné duchovné bohatstvo. Súhlasíte so mnou?

(Smiech) Poznám všelijakých

misionárov a poznám aj seba, takže neviem. Ale tak isto ako v ľubovolnej miestnej cirkvi ako na Slovensku, tak aj v Rusku sú kňazi, ktorí tam sú len preto, lebo ich vyhodili z ich pôsobiska a poslali ich tam, že je to ich posledná šanca. A sú kňazi, ktorí tam išli, pretože Boh ich volal a išli s tým entuziazmom, takže všetko záleží od toho, akým spôsobom ten kňaz tam žije. Môže žiť tak isto ako aj tu, že si všetko zabezpečí dookola, žije si v pohodlí a vôbec nerobí nič pre dušu. Ale to je už mnohokrát zodpovednosť pred Bohom. A sú misionári, ktorí sa celou dušou rozdeľujú ľuďom a Boh môže cez nich pôsobiť veľmi krásne. Nie je to automatické, že každý misionár je veľký človek, tak isto ako tu. Máte tu kňazov, tak je to rôznorodé. Každý kňaz je osobitným a originálnym človekom, ktorý sa sám rozhoduje,

ako bude žiť a tak sa bude zodpovedať pred Bohom.

„Bez lásky sa premení všetko na popol, na prázdno a všetko sa bez nej nakoniec rozpadne a stratí...“, čítam úryvok z obálky vašej knihy. Celkovo sa dnes hovorí, že je málo lásky vo svete, ľudia málo lásky dostávajú, málo lásky dávajú. Aký je váš názor? Myslíte si, že naozaj svet trpí nedostatkom lásky?

Keď som bol prvý rok v Moskve, tak som chodieval po všelijakých možných farnostiach, kde ma Pán Boh priviedol. Boli tam dvaja, traja, jeden človek na našej svätej omši a nemal som čo robiť. Tak som si hovoril: Pane Bože, prišiel som do Ruska a nemám tu čo robiť. Je to preto, že chceme príliš veľa robiť. Sme málo a viacej modlitby a meditácie aj času by mohlo byť s Bohom. A tak v čase, keď som chodieval po Moskve, stretol som sa s jedným pravoslávny kňazom, ktorý mával také stretnutia a ja som sa tam objavil takým zaujímavým spôsobom. Boli to veľmi zaujímavé rozhovory s mladými. A jeden raz si pamätám, keď sme odchádzali z toho stretnutia, tak sme rozprávali o všetkých sektách, ako to v Rusku začalo po páde komunizmu. Pretože ľudia boli veľmi vyprázdnení a hladní po duchovne, po láske. Keď prišli rôzne duchovné smery a sekty, nasľubovali ľuďom všeličo a oni im uverili, lebo keď si hladný, tak zoberieš všeličo, až potom sa ukáže, že je to otravné. Často prichádzali potom sklamaní a veľmi silno zanevreli na všetko, čo sa týka Boha. Predstavte si, že to sú celé generácie nedolúbených, pretože keď sa plánovala

la päťročnica a musela sa splniť, tak ľudia museli makať a robili to s radosťou pre svoju vlasť. Ale keď prišli domov, nemali už veľa síl venovať sa svojim deťom, takže deti nechávali v takom ničom. Aj keď paradoxne za komunizmu nebolo toľko zloby a podvádzaní, ktorá je teraz, keď majú ľudia peniaze. Kvôli peniazom urobila všetko, ponížila svoju ľudskú dôstojnosť a budú kradnúť, ohovárať, ponižovať a zabíjať. Vtedy nebolo peňazí a nikto nič nemal, takže všetko bolo navonok idyllické. Aj tak nebol dostatok lásky a takej dobroty, aj keď možno niektorí ju mali, ale väčšina nie. Pýtam sa: Kto príde a nasýti nás? Tak, aby nás nesklamal, aby nasýtil tou Božou láskou naše hladné duše? Kto? Takže deficit skutočnej, čistej lásky, nezašpinej rôznymi sexuálnymi škandálmi je obrovský. A z toho vychádzajú aj všetky škandály v katolíckej cirkvi. Pretože mladí ľudia, ktorí prichádzajú ku kňazom, veria v čistotu toho kňaza, veria, že sa mu môžu zdôveriť a odovzdať. A aj to objatie, ktoré im ten kňaz dá, chápu čisto, pretože to vyzerá čisto a mnohí kňazi aj dávajú tú otcovskú lásku, ktorá je čistá. Ale niektorí, to je mizivé percento, ale aj tak je to dosť škandalózne, kňazi, ktorí namiesto toho, aby dávali čistú Božskú lásku cez seba, aj oni sami sú dokrivení a nedokážu z toho kňazstva odísť. A démoni ich tak vedú použiť na zlo. Tie deti a tých mladých, ktorí im dôverujú, zneužijú. To je strašné sklamanie vnútri takého mladého človeka. To je strašný šok pre ľudí, ktorí veria kňazom, že majú čisté srdcia a slúžia Bohu. V drvivšej väčšine kňazov

to nachádzajú a je to v poriadku. Myslím si, že tieto škandály sú aj dobré preto, aby si aj biskupi uvedomili a pomohli týmto kňazom čestne priznať svoju vinu. A povedať čestne: Ďakujem pekne, som veľmi rád, že som bol kňazom, ale nezvládam to. Alebo budem tým zvrhlíkom, ktorý si bude hľadať ďalšie obete a budem ničiť tie čisté obete, alebo budem čistým kňazom a budem sa obetovať a to špinavé nebude v mojom živote, obetujem sa pre tých ľudí čistou láskou. Takže to je deficit lásky v každom človeku. Tu na Slovensku to veľmi cítim. Skutočne sme stratili svoju ľudskosť, myslím v kresťanských spoločenstvách. Samozrejme, aj vo svete, ale myslím v kresťanských spoločenstvách, kňazi medzi sebou. Nevieime sa zo srdca čistou Božskou láskou objasť. Keď už povedia, že pobožkajte sa svätým bozkom a privítajte sa, tak sa na teba pozerajú, či si pedofil, alebo zvrhlík. Tak aj svätý Pavol bol zvrhlíkom? Stratili sme tú čistotu ľudskosti. Keby sme to vedeli obnoviť pomaličky a jeden druhému v rodinách, vo farnostiach, v spoločenstvách odovzdávať tú čistú lásku nielen tým objatím, nielen svätým bozkom lásky, ale aj pravdivosťou, odvahou, zastaním sa, odpustením, atď., čo je všetko prejavom lásky. Keby sme toto dokázali, tak by ľudia neboli natoľko v hlade šialení a nešli by do všelijakých sexuálnych deviácií, homosexuality a pedofilných vecí, pretože oni sú už zošialení a sú v zúfalstve. Pretože nemôžu nájsť to, po čom túži ich duša, tak idú za vidinou lásky do takých vecí a tam ju akože nachádzajú. Ale

skôr alebo neskôr sa sklamú. Mnohých ich stretám v depresiách a v sebazničení, v samovraždách. A toto je situácia, ktorá je veľmi akútna. My sa tu budeme hrajkáť na veriaciach, kňazov, biskupov a krásne spievať, pričom démoni okolo chodia ako hladní vlci, ako hovorí Sväté písmo a trhajú jednu dušu za druhou. Ale čo robíme preto, aby sme nasýtili tie duše, ktoré idú za tým nasýtením, idú do tlamy levovej a nechajú sa zožrať, len aby zažili kúsoček lásky? A keď to ten pedofil dáva, teda vidinu tej lásky, keď ten homosexuál tým mladým chalanom dáva tú lásku a oni pritom potrebujú len otca, ktorý im mal dať tú blízkosť, fyzické objatie, čistú mužskú otcovskú lásku. Ale to nielen raz za čas, raz za deň, raz za rok a rýchlo, oni musia byť tou láskou nasýtení. Ich duše sa tým musia nasýtiť, tak ako telo sa potrebuje každý deň nasýtiť jedlom, tak duša sa potrebuje tou láskou nasýtiť. Ale keďže my to nerobíme, tak nech sa páči, teraz zachraňujte deti z tých strašných deviácií a zvrhlosti a neviem ešte z čoho. A dúhové parády a rozčuľujte sa. Kričte na nich a ponížujte ich. Vysmievajte sa z nich a ešte zatracujte do pekiel. Nech sa páči, keď už iné neviete?! Len nenávišť predtým ako sa stali homosexuálmi, lesbami a transexuálmi a teraz tiež nenávišť k nim. Toto je zmysel kresťanstva - nenávisťne sa vysmieváť a ponížovať. A ešte, keby sme mohli, tak aj zabíjať a upaľovať? Takže musíme sa zamyslieť nad tým, aké hriechy priviedli tých ľudí do tohto všetkého, v čom sa „varia“. Nielen homosexuálne a gender

ideológie, ale aj v druhých hriechoch, ktoré vidíme okolo. V čom sme urobili ako heterosexuálne rodiny chyby a hriechy, ktoré musíme naprávať, aby sa táto katastrofa zastavila? Kričaním a nadávkami to zastavíme? Nie, to bude ešte horšie! V koľkých rodinách sú zneužívané deti heterosexuálnymi rodičmi? V Írsku toho bolo plno, každá druhá rodina tým trpela. Ľudia nemali čo robiť celé dni, keď nemali ani slnko, bola zima a depresie. Žena už bola málo. Veď to sú heroické výkony mladých mužov, ktorí takto trpeli v rodinách, stali sa kňazmi a oni nerobia tieto homosexuálne a pedofilné veci, ako ich rodičia. A že sa medzi tými dobitými dušami nájdu aj takí kňazi, ktorí to nedokážu, nátlak démonov sa stupňuje a oni to nepretrhnú, tak to je samozrejmé. Ale keď už rozmazávajú škandály v cirkvi v Írsku, tak prečo sme neotvorili túto tému a nepýtali sa, prečo sa títo kňazi stavajú homosexuálmi, alebo pedofilmi? Prečo toto neriešime, keď sa v tých škandáloch hrabeme? Prečo sa neriešia tiež sexuálne škandály v rodinách a stále pokračujú? A tie hromadné samovraždy detí v Írsku? Bol som tam, boli v šoku. Stúpol počet samovrážd, hoci je to veľmi rozvinutá krajina, Bol to veľký búr, že mali mesačné platy 4 000 € a boli šťastní. Ale ich deti, ktoré nevideli lásku rodičov, nevideli ich dobrotu, ich čas, prestali chápať zmysel života a nechávali také zápisky ako: láska, to ste si len vymysleli, aby ste ospravedlnili svoje hnusné správanie, láska neexistuje, život nemá zmysel, ja neviem vôbec,

načo mám žiť. Rodičia im nedali nič, len to, že plahočili v robotách od rána do večera a peniaze, peniaze. Potom sa nalievali v alkohole v puboch. Deti si povedali: nie. A tak celá skupina dievčat spoločne skáču pod vlak, alebo ich nájdu ako spoločne všetky prijali jed, tak teraz si to vysvetlite. To je asi osem rokov dozadu. Ale keď chcete, nech sa páči, pokračujte, drahí kňazi, vo všetkom, čo robíte, sterilne. Drahí biskupi, pokračujte v tom, čo robíte. Ste úplne mimo. Pochováme celý národ v samovraždách ako v Írsku, v škandáloch kňazov ako v Poľsku, pretože tam si nič neuvedomujú. V strašnej pýche svojej religiozity idú až tak ďaleko, že ponížujú všetkých ostatných. Nech sa páči, pokračujte v svojich hriechoch, ale nezamyslia sa, keď už tam majú tie škandály. Nezamyslia sa, že možno je to dôsledok našich hriechov, niečo urobiť, zmeniť, pokánie. Nie, budú to zase ututľávať. A na Slovensku to môže tak isto skončiť, len spíme ďalej.

Je o vás známe, že ste v svojich katechézach aktívny aj cez sociálne siete, resp. cez internet. Známe sú vaše „úvahové šálky čaju“. Aj ja som ich objavila na internete. Ako vznikol tento nápad?

Prinútili ma Rusi. Všade, kde som bol a prišiel, tak som stále "pendloval". Už som bol na Boha aj našťvaný, ale hneď v prvé dni sa udiali veľké zázraky - silné spovede. Tolko zázrakov v priamom prenose, to bola sila, že som sa potom Bohu ospravedlnil: Dóóobre, Bože, prepáč, asi som tam mal ísť. Cítil som sa ako vozeň závislosti na jednom

snímka: Paula Mihokova

mieste a ľuďoch, pomaly odchádza. Bol by som si zvykol na nejakých ľudí, na jedno miesto, zapustil tam korene, ale Boh ma poslal aj tam, aj tam a ukázal mi, že všade sú ľudia, ktorí potrebujú Boha. Aj každý mesiac, keby som bol na inom mieste. A tak ma Boh oslobodil od tohto. Prišlo pozvanie biskupa, že ma potrebuje na Sachaline. Keď som bol v Blagoveščensku tak som tam katechizoval mladých, ale oni, potvory, nie vždy chodili na katechézy. Tak som im zo srandy ponúkol, že či im nemám urobiť z tých katechéz, ktorí chýbali, video. A oni sa toho hneď chytili: „Páter, urobte nám video, lebo teraz mladí veľa pozerajú rôzne videá na Youtube.“ Tak som povedal, že dobre. Ale najprv som to urobil tak, že som to nahrал a potom som to dal na Youtube. Ale keď som prišiel na Sachalin,

nemal som vôbec čas, aby som čosi nahrával, komplikovane dával dokopy a potom to tam zavesil. Tak som tam našiel živé nahrávanie a povedal som si: Super, tak som to stlačil a povedal som si: ako to bude, tak to bude, lebo nemám čas. A to nemám čas sa už ťahať dosť dlho. Rok aj čosi. A som rád, že Youtube a Facebook robia za mňa všetko. Ale toto nie je oficiálne učenie cirkvi, nie som tam v „koláriku“. A ja to aj zdôrazňujem, že to sú šálky čaju, kde si sadneme ako kamaráti a porozprávame sa. Vyjadrujem iba svoje názory a to neznamená, že je to Sväté písmo. Ja som tiež len človek omylný.

V svojej misijnej činnosti ste spoznali množstvo životných príbehov, ťažkých ľudských krízov. Môžete sa s nejakým z nich podeliť aj s našimi čitateľmi?

Pri jednom meste, tam ľudia tomu hovoria, že chodia „na lachty“, to znamená na dlho, buď na ropné veže, alebo na more a to je pol roka, 8 mesiacov. A v každom meste, kde som pôsobil, som našiel nejakých námorníkov. V jednom meste prišiel námorník asi po polročnom pobyte na mori ku mne a hovorí mi: „Musím vám niečo povedať, lebo ja to už viac nevydržím držať v sebe, musím to niekomu povedať.“ To je vzácné a nádherné, že my ako kňazi máme stále štatút toho, komu sa môžeš zveriť, čo nemôžeš nikomu povedať. To je to veľké, akú má kňaz možnosť a keď to spreneverí a zneužije, tak je to hrôza. Ale ešte stále ľudia dôverujú kňazom, že im môžu všetko porozprávať. A tak mi ten námorník hovorí: „Viete páter, ja 40 rokov pracujem ako ten, ktorý organizuje nakládku kontajne-

snímka: Paula Mihoková

rov na nákladné lode. Vždy to robím tak, že si to všetci pochvaľujú, lebo ja som v tom profesionál, som podkapitán. A tak mi raz kapitán hovorí: „Prišli nejakí ľudia z kontroly a len ty jediný im môžeš všetko ukázať. Musíš nechať všetko. Choď a poukazuj im všetko, lebo od nich záleží, či nám vydajú licenciu pre ďalšie obdobie.“ Ale ja som mal nakladať a všetko organizovať, ktorý kontajner, kde sa dá, čo ide najprv, čo sa naloží neskôr, atď. Je to veľmi dôležité, lebo od toho závisí, či potopíte loď, alebo nepotopíte, záleží od toho, ako ste ju naložili.“ A ďalej hovorí: „40 rokov nakladám, tak hádam to tí chlapi už vedia, čo treba a ako, veď sú už naučení. Ale často, keď tí ľudia nemajú pozíciu, že hýbu aj mozgom a majú len takú, že mechanicky robia to, čo im kto povie a osobitne to platí v Rusku. Keď

som skončil s návštevou, boli dve hodiny do odplávania. Keď som vošiel do svojej kajuty, kde som mal všetky prístroje, ktoré mi ukazujú, či je loď správne naložená, tak všetky píпали výstražnými červenými svetlami.“ Bolo jasné, že loď je nesprávne naložená a že sa pravdepodobne na mori potopia. Oni to totiž urobili tak, že najľahšie kontajnery dali naspodok a tie najťažšie na vrch. A všetky prístroje dokážu vypočítať aj to, aká veľká vlna by dokázala prevrátiť tú kontajnerovú loď. Tak mu vypočítali, že už jednometrová, jeden a pol metrová vlna stačí (a jednometrová vlna je všade a vždy), aby sa potopila celá loď. Boli dve hodiny do odplávania a vedel, že nemá šancu všetko vyložiť a znova správne naložiť. A keby to bol povedal kapitánovi, tak to by si bol tak pokazil reputáciu, že by bol skon-

čil, už nikto nikdy by ho na žiadanú loď nezobral. Bola to pre neho veľmi ťažká situácia a on sa ešte nikdy v takej situácii neocitol, pretože mal vždy všetko precízne urobené. Cez túto situáciu zistil o sebe, že je poriadny egoista, pretože mal na výber: buď všetko povie, tým pádom by sa muselo všetko vyložiť a znova naložiť správne, aby mohli vyplávať na more, alebo nič nepovedať a na 100% sa potopiť. Nedokázal nad tým premýšľať, bol to pre neho stres. A diabli tam vtedy „makali“, len aby čo najviac zla narobili. Úplne sa mu zatmelo a nebol schopný cez strach reagovať, nedokázal nič povedať. Ešte bol v prístave poplach, lebo sa blížila veľká búrka a všetkým odporúčali nevyplávať. Aj na ich kapitánsky mostík zaznela táto výstraha, ale kapitán povedal: „Nie, my pôjdeme na more, veď sme toľko bú-

rok prešli spolu. Ty si vždy to tak správne naložil, nič sa nám nestane.“ On aj chcel povedať pravdu, ale nedokázal to. Jediné, čo povedal kapitánovi bolo, aby mu dal 5 minút. Zišiel do svojej kajuty, vrhol sa na kolená a povedal, že sa tak vrúcne vtedy modlil, ako sa nikdy v živote nemodlil. Prvýkrát sa tak modlil, ale nie veršovanky, Otče náš a básničky..., ale hovoril: „Celou dušou som sa modlil: Bože, urob niečo, lebo ja to nedokážem.“ Nedokázal to povedať, aj keď to nebola len jeho chyba. Áno, jeho chyba bola v tom, že nepovedal pravdu, lebo tam bola aj jeho pýcha a jeho ambícia: viete, ja som najlepšiu a teraz by bol musel priznať prehru. Celou dušou teda prosil Boha, aby niečo urobil, lebo vedel, že na mori nielenže je všade metrová vlna, ale aj dvojmetrová aj trojmetrová úplne bežne, a pri búrke obzvlášť. A podľa predpovede ich dokonca mali tieto búrky sprevádzať počas celej plavby až do cieľa. Išiel na kapitánsky mostík a videl, ako sa tá strašná búrka k nim rútila. A to vám môžem povedať, že len tak pre hocakú búrku sa výstrahy nevzdávajú, to už musí byť poriadna smršť. Videli to ako v priamom prenose - búrka sa približovala k nim a oni ešte boli v prístave, ale aj tam sa mohli potopiť. Do 10 sekúnd búrka úplne utíchla a oni sa len pozerali na seba. Voda bola ako štiľ. Oni to volajú „štiľ“ a „štor““. Štiľ je, keď je voda absolútne pokojná ako zrkadlo bez akýchkoľvek vlniek, je úplné ticho a nie je ani len vánok a štor - to sú strašné vlny aj 10 metrové a veľmi rozbúrená hladina. Do 10 sekúnd bol na mori

štiľ ako lúsknutím prstov. Bol úplne roztrasený, lebo čo, keď je to len tu v prístave, ale o pár metrov môže byť na otvorenom mori trma-vrma a bude koniec? Bol v neustálom napätí, že môže kedykoľvek zomrieť a kvôli nemu zomrú všetci. Hovoril: „Bolo to strašné, celý čas som nespál.“ Dokonca sa stáva aj to, že niekedy nezbadajú druhú loď včas a tak musia na poslednú chvíľu urobiť rýchly manéver, aby sa nezrazili a loď je veľa všade možné, hore-dole. Chápate, všade na radaroch mali pred sebou hrozné búrky a oni išli a stále štiľ, voda ako zrkadlo a ticho, samé ticho. Nestretli ani jednu loď, čo doteraz sa im nikdy nestalo. Celých päť dní, čo sa plavili, mali štiľ a zdalo sa to nemožné. Tak sa doplavili s veľmi zle naloženým nákladom až do prístavu na miesto určenia. Vyložili všetko a keď mali nakladať, prišla šialená búrka. Všetko naložili správne tak, ako sa má, ako to robili vždy. Boli len samé búrky, presne, ako im to ukazovali radary, ale už sa im nič nestalo, lebo už boli správne naložení. Celé mesiace, čo bol na lodi a chodili hore-dole, nemohol nikomu o tom nič povedať. Držal to v sebe držal a trápil sa s tým. Stále mal tú zodpovednosť, že mohli zomrieť, keby sa to bola posádka dozvedela, oni by ho tam boli zabili. Preto to povedal len mne. A tak sa ma pýtal: „Vysvetlite mi, páter, ako je to možné? Všetci angeli museli tie búrkové mraky držať.“ A to mi rozprával človek, ktorý je pravoslávny, ale chce sa stať katolíkom, musím sa s ním pripravovať. Takže aj takéto zázraky Boh koná.

Aj v našom chráme ste spôsobili takú misijnú prívalovú vlnu. Na záver nášho rozprávania vás poprosím ešte o duchovný odkaz pre našich čitateľov.

Jedno, čo stále opakujem a o čom som presvedčený čím ďalej, tým viac: Na všetky riešenia, na všetky problémy je Duch Svätý. Úplne celí sa mu odovzdajte a počúvajte na slovo. A to sa musí každý z vás naučiť sám vo svojom živote. To je originálne a neopakovateľné. Nikto vám to nepovie, ako to treba robiť. Musíte si to odžiť a odtrpieť, odchybiť, kým duša nepochopí, kto je vlastne ten Duch Svätý, ktorý ma teraz riadi. Nie je to až také strašné, pretože ja tiež nerozumiem, ako Duch Svätý funguje. Len mu hovorím: „Všetko, čo som odovzdal pre rôzne príčiny démonom, akúkoľvek moc nado mnou, beriem späť a sto percent, Pane Bože, odovzdávam všetko Tebe, všetku moc nad sebou, nad všetkým, čo je vo mne, všetko. Podriadujem sa, rob si so mnou Otec, Syn a Duch Svätý, cez Srdce Panny Márie (to je dôležité, aby si to definoval, lebo démon si to môže zobrať), čo chcete, aj proti mojej vôli. Ja vám tu slobodnú vôľu, ktorú ste mi dali, slobodne odovzdávam späť.“ Ako Panna Mária, na tom nie je nič trápne. Ona povedala: Všetko nech sa stane podľa Tvojho slova, ani len sekundičku v Jej živote nebolo niečo podľa Jej slova a len Jej rozhodnutia. Ona sa úplne stala otrokyňou Pána. V slovenčine je to tak pekne povedané - služobnica Pána, ale tam by malo byť otrokyňa Pána, lebo otrok nemá svoju vôľu, plní len to, čo mu jeho Pán povie. Takže želám

vám, aby ste sa dobrovoľne a z celého srdca, radostne chápa- júc, že inej cesty ku šťastiu niet, aby ste sa stali otrokmi Pána a povedali mu ako Mária: Ber si moju slobodu, rob si s ňou, čo chceš aj proti mojej vôli, keď sa rozhodnem inak, ako ty chceš. Ignoruj ma, Pane, aj keď budem plakať, kričať a protestovať, ale ty si rob, čo chceš, Pane. Pretože nie, čo ja chcem, ale čo chceš Ty. Poplač si Janko, poplač si Ma- rienka, pokrič si, poprotestuj. Ja som už iné kriky počul, ale bude tak, ako som Ja chcel, pretože Ja som Tvoj Pán a Boh. To je to najlepšie, pretože len Ty, Bože, vieš, ako ma priviesť do neko- nečného šťastia, aj všetkých okolo mňa. Ja sa už niekoľko ro-

kov tak modlím a musím pove- dať, že v mojom živote a hlavne v Rusku sa dejú veci, ktoré ne- chcem. Aj do Ruska som na za- čiatku nechcel, chcel som ísť do Číny a nechcel som na Sachalin, nechcel som do Moskvy, nechcel som do Tambova, nechcel som do Irkutska. Všade, kde som mal ísť, som tam nechcel ísť. Plakal som, nadával, chudák Pán Boh si to so mnou odtrpel. Ale zakaž- dým som musel nakoniec Pánu Bohu poďakovať, že urobil také zázraky pred mojimi očami na každom mieste. A to sa stupňuje a zväčšuje viac a viac. Nič sa ne- robí v mojom živote tak ako ja ch- cem, všetko ide úplne inak. Ale musím priznať, že to ide tým naj- lepším smerom. Niežeby to bolo

tak zúfalo, že rob si, čo chceš, ale tak radostne – hurááá, rob si, čo chceš, lebo vidím že to je lepšie a lepšie a lepšie.

A toto vám želim od srdca, aby ste boli takto šťastní, aby ste sa už prestali trápiť so svoji- mi životmi, v ktorých si robíte, čo vy chcete. A vyzerá to tak straš- ne. Katujete všetko, aj seba sa- mých a neviete, čo s tým. Ja vám poviem, čo s tým - svoju pýchu a svoj egoizmus si zastrčte, vie- te kde, a prijmite do svojho živo- ta absolútne pokorne, s absolút- nou kapituláciou pred Bohom len vôľu Boha a budete šťastní. Boh vás to naučí.

Ďakujem za rozhovor.

Mgr. Martina Gondová

Sv. Filoména, oroduj za nás!

11. augusta je každoročne v kalendári meno Zuzana, v liturgickom sv. Klára a je aj dňom liturgickej spomienky na sv. Filoménu. Pútnici a ctitelia tejto mladej svätice sa schádzajú každoročne a zišli sa aj v tomto roku v chráme Narodenia Panny Márie v Spišskom Podhradí, kam nás pozýval duch. otec Hrom- ják, keď bol v našej farnosti „predstaviť“ sv. Filoménu. Je akoby „objaviteľom“ tejto svätice u nás a pred- sedom Arcibratstva svätej Filomény, ktorého Centrum pre Slovensko sídli v Spišskom Podhradí. Veď toto pekné meno Filoména - dcéra svetla, nosili a nosia ženy aj u nás.

Z Ovčia a Víťaza sa nás zišlo do jedného autobusu a vybrali sme sa k sv. Filoméne. Po ranných chvá- lach začala sv. omša o 10. hodine. Prišli veriaci najmä zo Spiša a z Oravy, Kysúc, z mnohých miest a dedínok. Kázal duch. otec Ľudovít Luigi Gábriš, farár v Červenom Kameni. Mnohé ženy boli oblečené v nádherných krojoch, v ktorých prinášali obetné dary a po sv. omši rozdávali medovníčky s iniciálkou F na pamiatku. Dostal ho každý, kto si išiel uctiť relikviu sv. Filomény a dať si pomazať ruky olejom sv. Fi- lomény zo svätyne sv. Filomény v Mugnano del Cardinale v Taliansku.

Miestni veriaci sa na púť organizačne pripravili, ponúkali pútnikom aj skromné občerstvenie, možnosť kúpiť si na pamiatku obraz sv. Filomény, brožúrku o jej živote s modlitbami, obrázky s modlitbou ružen- ca aj zapísať sa do arcibratstva. Popoludní sme mohli ísť v procesii s objaveným obrazom sv. Filomény po námestí v meste, modliac sa sv. ruženec. O tretej bola korunka a záverečným poďakovaním a pože- naním sme s Božou pomocou a s vďakou prišli domov.

Táto púť sa koná už siedmy rok. Je to blízko, z druhej strany Braniska. Zapíšte si alebo si zapamätajte 11. august a možno sa o rok stretneme pri sv. Filoméne v Spišskom Podhradí. Zoberte si so sebou aj pokoj a trpezlivosť, ktoré budete potrebovať pri uctení si relikvie a pomazaní olejom. Buď sa vtlačíte do radu a prisajete sa na chrbtovú kosť veriacej pred vami alebo sa nebudete tlačiť a predbehnú vás, aby si potom spokojne v lavici spievali a „odpočívajú“ s vedomím, že tento úkon už majú „úspešne“ či chvá- la Bohu za sebou. Aj takáto kultúra je stále prítomná medzi nami, najmä na pútiach.

za pútnikov: Anka Blizmanová

snímka: Zofia Jenčová

Bezvýhradné odovzdanie sa do Božích rúk

Nadväzujúc na predchádzajúcu tému Predpoklady a podmienky pre vnuknutia Ducha Svätého je veľmi dôležitá aj 10. podmienka - otvárať srdce duchovnému vodcovi. Rozlíšenie toho, či v nás pôsobí Duch Svätý, veľmi uľahčí, ak máme možnosť poradiť sa s duchovným vodcom.

Je teda potreba prosiť Pána, aby nám dal niekoho, komu môžeme otvoriť svoje srdce. Ak budeme úprimne túžiť po duchovnom radcovi, a napriek tomu ho nenájdeme, veríme, že Boh sa o nás postará inak. Nezabúdajme, že častá spoveď, i keď neprejde v duchovné vedenie, je tiež dôležitým prostriedkom očisťovania srdca a zdrojom svetla pre pochopenie, čo sa deje v našej duši.

Bezvýhradným odovzdaním sa do Božích rúk vlastne robíme to, čo Boh robí a robil odjakživa: Otec odovzdáva celý svoj život Synovi, Syn ho vracia Otcovi a týmto darovaným vyliatym životom je Duch sám. Dať svoj život znamená zomrieť. Pre mnohých z nás je smrť okamžikom, kedy je nám život odňatý, okamžikom, kedy Boh, nielen sám, chce byť životom človeka. Konečne nad spurným človekom zvíťazí a odoberie mu život, ktorý človek vo svojej chamtivosti ukoristil a privlastnil si ho a pritom patrí a aj naďalej by mal patriť Bohu. Spravidla musí Boh použiť trochu násilia, lebo človek kladie odpor až do poslednej chvíľky. Prečo čakať tak dlho s tým, čo sa určite musí stať a čo tak nekonečne obohacuje, ak to urobíme dobrovoľne? Prečo nehovoriť s Ježišom: „Nikto mi ho neberie, ale ja ho dávam sám od seba...“ (Jn 10,18)?

Prikázanie „Miluj Pána, svojho Boha zo všetkých svojich síl“ v skutočnosti znamená „úplne sa odovzdaj“. Asi sa zhodneme na tom, že úplne a bezvýhradne sa Bohu odovzdať nie je ľahké. Lenže, akokoľvek je to ťažké, ešte omnoho ťažšie je proti Bohu bojovať a odolávať mu.

V kresťanskej tradícii je známa modlitba, ktorá vyjadruje túžbu po dokonalom odovzdaní sa. Je to modlitba „SUSCIPE“ = „VEZMI SI“, ktorú nám zanechal sv. Ignác z Loyoly. Kto ju počúva prvýkrát, nemal by sa prekvapiť. Mal by ju prvýkrát len pozorne vypočuť, ale vysloviť ju až po zrelom uvážení, vo svojom čase. To preto, že pred Bohom je potrebné byť pravdivý a poctivý. Pred Ním rovnako nič neskryjeme. Našťastie má s nami Božskú trpezlivosť.

Ignácova modlitba „SUSCIPE“: „Vezmi si, Pane, a prijmi všetku moju slobodu, moju pamäť, môj rozum

a celú moju vôľu. Všetko, čo mám a čo vlastním. Ty si mi to dal. Tebe, Pane, to vraciam. Všetko je Tvoje. Daj mi svoju Lásku a Milosť a tie mi postačia. Amen."

Francúzska mystička Lucia Christine (1844-1908) sa zveruje so svojou opakovanou osobnou skúsenosťou a píše: „Často som pozorovala, že akt úplného a prostého odovzdania sa svätej vôli Božej takmer vždy bezprostredne privádza milosť spojenia. Na strane Božej je totiž odovzdanie isté. Boh je „telom, ktoré sa vydáva“ a „krv, ktorá sa vylieva“. Boh iba čaká, že i my sa vydáme. Ak to urobíme, spojenie sa uskutoční. Boh k nám prichádza v Eucharistii obetovaný, úplne nám vydaný, aby v nás vyvolal rovnaké odovzdanie.“

Ak neprijmeme Eucharistiu aspoň s túžbou po dokonalom odovzdaní, ak nechceme odpovedať na priame Božie odovzdanie svojím vlastným a úplným odovzdaním, uzavrieme Bohu cestu.

Keď nás Boh núti k aktivite a my sa nútiť necháme, vzniká aktivita spečatená Bohom = pasívna aktivita = slobodná a aktívna spolupráca s Bohom. Ak sa odovzdáme Bohu úplne, ide práca sama od seba. Ak žijeme v úplnej odovzdanosti na Bohu, uskutoční sa to, za čo sa denne modlíme: „*Príď kráľovstvo Tvoje*“.

Modlitba parížskeho kardinála Verdiera: „*Duchu Svätý, láska Otca a Syna, ukazuj mi stále, čo mám myslieť a hovoriť, ako to mám hovoriť, kedy mám mlčať, čo mám písať, a ako mám jednať, aby som spolupôsobil na Tvojej oslave, spásu duší a na svojom posvätení. Amen.*“

MUDr. Vaščák Blažej

Dovoliť Bohu konať

Bez odovzdanosti nikdy nedôjdeme k vnútornej modlitbe, k hlbšej skúsenosti s Bohom. Všetko ostane len na povrchu, bude len nenaplnenou asketickou drinou. Sebaodovzdanie je predpokladom, aby ma Boh mohol viesť k vnútornej modlitbe. Skúmajme sa vo svojom srdci! Koľko váhania objavíme vo vlastnom srdci, ak ide o uskutočnenie odovzdania sa, keď sa modlíme modlitbu sv. Ignáca: „Prijmi, Pane, celý môj rozum, moju vôľu, moju slobodu...“ Neobjaví sa vo mne hneď: „Nie, milý Pane Bože, dnes ešte nie, radšej zajtra... Predsa mi nemôžeš vziať rozum, aby som skončil niekde v ústave. A moja vôľa, sloboda, musí to všetko byť? Čo budeš potom so mnou robiť?“

Neuberajú sa moje pocity často týmto smerom? Akonáhle ide o úplné odovzdanie sa, pocítíme, za koho pokladáme Boha a čo si o ňom vlastne myslíme. Objavuje sa pravda o obraze Boha, ktorý som si vytvoril. Priznajme si pravdu o sebe. Ešte stále v sebe cítime starú nedôveru voči Bohu. Budme úprimní k svojmu srdcu a priznajme si, ako to skutočne je, aj keď máme už možno osemdesiatku. Aj otec Róbert Balek, ktorý bol u nás vo farnosti v júni na návšteve a mnohí ste boli na jeho katechéze, ide touto cestou. On dokonca v tej úplnej odovzdanosti hovorí Bohu, aby si vzal to najcennejšie, čo nám ako svojmu stvoreniu dal, a to je naša slobodná vôľa: „Pane, vraciam ti slobodnú vôľu, ktorú si mi dal, odtiaľ už chcem, aby Ti patrila, aby si iba Ty konal v mojom živote, aby všetko bolo podľa Tvojej svätej vôle.“ Len úroky a zisk?

Odovzdanosť musí byť absolútnym darom, ak má na seba pritiahnuť plnosť Božích darov. Zdá sa nám, že sme Bohu dali všetko. Pritom mu však poskytujeme len úroky, zatiaľ čo si pre seba nechávame zisk a vlastnícke právo. Zisk a vlastnícke právo ostane nám, ale On dostane odpad, naozaj len úroky. A pritom si myslíme, že sme Mu dali všetko. Keď potom ide o podstatu, pýtame sa: „Bože, musí to naozaj byť? Veď už pre teba toľko robím! Buď už raz so mnou spokojný. Prečo potrebuješ práve mňa?“ Ak v sebe niečo takého pocítíme, potom je dôležité, aby sme si to aj priznali a povedali: „Pane, napriek tomu ti chcem patriť! Daj mi k tomu svoju milosť!“ Odovzdanosť je teda najdôležitejšou formou nášho spolupôsobenia na Božom kráľovstve. Musím tiež pred Bohom priznať, že to snáď ešte celkom dokonale nedokážem a že si ešte stále niečo ponechávam bokom pre seba. Odovzdajme Mu aj túto „chudobu neschopnosti“ a prosíme ho o milosť úplnej odovzdanosti.

A keby som mal takú vieru, aj vrchy by som prenášal.

Všetci poznáme nasledujúci zážitok: Odrazu stojíme pod horou, nevidíme žiadnu cestu ďalej a nevieme, čo príde neskôr. Čo urobíme v tejto chvíli? Nerezignujeme tým, že povieme: "Bože, čo si mi to vyviedol? Takýto kopec! Cez niečo takého som sa ešte nikdy nedostal! Tak prečo by som to mal zvládnuť práve teraz?" Aby sme namiesto toho povedali: „Pane, tadiaľto sám neprejdem. Ale súhlasím s tým, čo máš teraz v úmysle. Teraz stojím pod horou, ale celkom jednoducho urobím prvý krok.“ A zistíme, že to ide. Krok za krokom a odrazu to máme za sebou. Skúmajme sami seba, koľkokrát sme v určitej situácii povedali: „To nemôžem!“ Už nikdy nehovorme: „To nemôžem!“ Ved' predsa my nemusíme môcť. Musíme len súhlasiť. Pokiaľ som sa odovzdal Bohu a prichádza nejaká ťažká situácia, idem k Pánovi s týmto postojom: „Pane, neviem, čo chystáš. Ničomu z toho nerozumiem. Nevie, ako to má ďalej vyzeráť. Ale celkom jednoducho teraz súhlasím a urobím ďalší krok.“

Boh nie je násilník

Boh nikdy nebude našu vôľu nútiť. Boh chce, aby sme sa Mu odovzdali dobrovoľne. Preto môže Boh, akonáhle mu darujeme svoju slobodu, robiť všetko. Potom môže Boh konať. Teológovia všeobecne tvrdia: „Miesto toho, aby Boh človeka nútil, radšej podstupuje riziko čiastočného stroskotania vlastných večných plánov.“ Spomeňme si len na prvý hriech a rozbitie Jeho spásnych plánov! Musel voľiť okľuku. Spomeňme si na potopu. Zvážme si aj svoj vlastný život. Koľkými obchádzkami sme Ho už nechali ísť? Počet našich rokov je sedemdesiat a ak sme pri sile osemdesiat (porov. Ž 90, 10). Potom by sme však mali byť svätí. A my zatiaľ ešte priam počítame s tým, že si budeme musieť niečo „odkrútiť“ v očistci. Ale niečo podobného predsa Boh nemal v pláne! Božia milosť počíta s tým, že v sedemdesiatke budeme svätí u toho, kto je pri sile, v osemdesiatke...

Odobranosť znamená ísť krok za krokom, nakoľko je to práve možné. Nemusíme urobiť hneď všetko odrazu. Musíme len súhlasiť! Platí to aj vtedy, keď budem zranený: „Pane, jednoducho súhlasím. Iste máš niečo v pláne. Mojej pokore to v žiadnom prípade neuškodí...“ Pokúsme sa skutočne úplne jednoduchým spôsobom súhlasiť s daným okamihom. To je skutočná odobranosť. Prítomný okamih má byť tým najdôležitejším v mojom živote. Len tak môže rásť svätosť. A nech je udalosť daného okamihu akokoľvek „šialená“, pomyslime si: „Je to teraz to najdôležitejšie v mojom živote. Neprajem si, aby to bolo už aj za mnou a aby prišlo niečo nové. Nie, teraz v tomto okamihu dávam svoj súhlas. Som v tomto okamihu celkom prítomný, úplne ho prijímam, úplne ho využívam a celkom s ním súhlasím.“ To je všetko! Potom aj milosť môže pokračovať vo svojom diele.

Spomeňme si na okamihy, keď sme to tak robili, aj keď sme k tomu boli „prinútení“, pretože sme nemali žiadnu inú možnosť. Nepremohol nás potom úžas nad tým, ako sme to len mohli dokázať? Akonáhle dám svoj súhlas, milosť ma prenesie cez všetko. Dostanem ako dar veľkú milosť, ktorú by som inakšie získať nemohol.

Mgr. Martina Gondová

Hymnus ku cti blahoslavennej Anny Kolesárovej

1. *Nášmu Bohu patrí sláva večná od počiatku až do nekonečna, lebo v každej dobe On hľadá si ľudí s prebodnutým srdcom na človečej hrudi.*

2. *Z lásky večný Boh sa skláňa k zemi, dievčine dar dáva vyčistený, dar neba a palmu večného života, strach zo smrti stiera hrdinská čistota.*

3. *K ženíchovi panien preniká hlas, jemu ďakujeme, že doprial nám čas, by sme uvideli bránu otvorenú, nebo tam privíta čistú mladú ženu.*

4. *Na nebi počuť pieseň Kráľovnej, vo chvíli, keď Anka blížila sa k nej, v jej prečistom Srdci hľadala útechu, v ňom čerpala silu nepadnúť do hriechu.*

5. *Jej svedectvo mladým nádej dáva, že láska pravá je obetavá, že rodiny naše môžu žiť v jednote, že môžu mať účasť na Božom živote.*

6. *Blahoslavení sú srdcom čistí, na Božom viniči živé listy, keď ti srdce kráča vždy za hlasom Ducha, zlému svetu už viac slepo nenaslúcha.*

7. *Dnes sme teda vďační nášmu Bohu, že môžeme hľadiť na oblohu, na zástupy verných, pôvodom zo zeme, Ježišu, daj milosť, nech sa tam stretne. Amen.*

Malá misia na Ukrajine 2019

Vďaka saleziánom dona Bosca a mojim novým priateľom som prežila dva týždne radosti, ktoré mi toho dali oveľa viac, ako som si mohla myslieť. Rada by som vám predstavila projekt letných táborov na Zakarpatskej Ukrajine, ktorý tam funguje už viac ako 20 rokov a ktorého som sa tento rok stala súčasťou.

Misia začína už v januári, kedy sa koná prvé stretnutie dobrovoľníkov v Tatranskej Lomnici. V západnej aj východnej skupine absolvujeme spolu 6 prípravných stretnutí, počas ktorých sa učíme jazyk, piesne, tance a trávieme spoločný čas pod vedením formátorov, ktorí už na Ukrajine boli a saleziána, otca Dominika Felbera. Máme aj jedno spoločné stretnutie v Žiline a keďže smerujeme do gréckokatolíckej oblasti Ukrajiny, na stretnutí v Lutine sa venujeme aj tomuto obradu, liturgii a spoznávaní ikonostasu a významu jednotlivých symbolov. V mojom prípade som o slávení tejto liturgie nemala ani šajnu, o to viac sa teším, že som sa stretla s krásou východného obradu a pochopila slová sv. Jána Pavla II., že „cirkev má dýchať oboma stranami pľúc, západnou aj východnou“. Na poslednom stretnutí sa dozvieme, s kým budeme tvoriť skupinku a v akej dedinke budeme pôsobiť.

V mestečku Tačiv gréckokatolícka

cirkev v deň nášho príchodu usporadúva púť národov. Spoločne sa tam modlia Ukrajinci, Maďari, Rumuni, Poliaci, Slováci aj Rusíni. Po programe si nás vyzdvihne konkrétny kňaz, v ktorého farnosti budeme pôsobiť. Prvý týždeň sa nesie v znamení zoznamovačiek, hier a rôznych aktivít. Deti sa chodia naobedovať domov, po ich návrate pokračuje program na ihrisku. Večer býva stretnutie s mládežou, ktoré sa už snažíme vyplniť nielen hrami, ale aj rozhovormi o svojej identite a hodnotách. Hlavným bodom druhého týždňa je púť detí v Ťačive, kde sa stretnú animátori a deti zo všetkých dedínok a mestečiek, v ktorých tábory bežia. Každá dedinka si pripraví vlastný program a vlajku, ktorú spoločne deti predstavujú. Nasleduje svätá liturgia, obed a opäť spoločne strávený čas.

Mojím pôsobiskom bola dedinka Kriva blízko mestečka Chust. Boli sme na ňu štyria. Zo začiatku nám, hlavne s jazykom, po-

máhala aj domáca animátorka Daša, neskôr sme to už zvládali sami. Deti so svojou fantáziou pochopia aj slovíčka, ktoré som si ja vymyslela. Spoločne sme za dva týždne vytvorili spoločenstvo, ktoré zanechalo pekné spomienky a motivovalo deti, aby sa samé raz zapojili do prípravy táborov ako miestni.

Ukrajina ma chytila za srdce. Ľudia sú srdeční, priateľskí, rozdávať úsmev a varia tie najlepšie holúbky na svete. To, že deti sú skvelé, som sa naučila už aj počas našich domácich táborov, tam som však definitívne pochopila, že sa chcem deliť nie preto, aby som mala málo, naopak, aby som mala viac - radosti, požehnaní a v neposlednom rade aj priateľov.

Ak máš túžbu v srdci a chceš zažiť radosť z darovania seba, zo spoločenstva pozývam aj teba do tejto nádhornej služby. Potrebné info nájdeš na stránke www.saleziani.sk, sekcia Misie.

Mária Mihoková

Saleziánske misijné dobrovoľníctvo

Mnoho detí a mladých žije na ulici. Nemajú domov, možnosť chodiť do školy, nepoznajú pocit bezpečia. Sú chudobní, lebo nemajú nikoho, kto by im venoval svoj láskavý pohľad, svoju pozornosť. Máš v srdci túžbu darovať sa v službe chudobným? Nevieš ako na to? Ak si pripravený vyjsť zo svojho sveta, spoznať novú kultúru a obetovať rok života mladým v núdzi, máme riešenie. Saleziánske misijné DOBROVOĽNÍCTVO ťa pozýva k mladým ľuďom, ktorí nepotrebujú nič viac ako tvoj čas, záujem a tvoju radosť. Vydaj sa s nami na DOBROdružnú cestu, na ktorej dostaneš viac ako daruješ.

„Až v nebi sa dozvieme, čo sme dlžní chudobným za to, že nám pomohli lepšie milovať Boha.“

Matka Tereza

Ahoj, kamaráti!

Stránku pripravuje Paula Mihoková

Po letnej prestávke je tu opäť Spektrum a s ním aj detská rubrika. Prázdniny zbehli rýchlo ako voda a ja dúfam, že ste ich naplno využili a načerpali mnoho nových síl na školské dni. Avšak september nie je len prvým mesiacom spoznávania a učenia, tak sa poďme spolu pozrieť, čo iné nás v ňom ešte čaká...

Narodenie Panny Márie

8. 9. si pripomínáme Narodenie Panny Márie jej rodičom sv. Joachimovi a sv. Anne. Obaja boli už vo veľmi pokročilom veku, no boli bezdetní. Joachim sa preto utiahol do púšte, kde sa veľa modlil a držal pôst, až sa mu nakoniec zjavil anjel a povedal mu, že jeho manželka porodí vytúžené dieťa – dievčatko, ktorému dali meno Mária (z hebr. Mirjam – Bohumilá, Bohu milovaná).

Sedembolestná Panna Mária

15. 9. je štátnym sviatkom, pretože Sedembolestná Panna Mária je patrónkou Slovenska. Sedem je symbolickým číslom a znamená plnosť – plnosť bolesti, ktoré Panna Mária musela znášať ako jej to prorokoval Simeon: „...a tvoju vlastnú dušu prenikne meč..., aby vyšlo najavo zmýšľanie mnohých srdc.“ V tomto roku vychádza na nedeľu a zo školských dní nám tak neubudne.

Denný letný tábor 2019

Animátori pripravili program. Pani kuchárky a pán kuchár navarili a napiekli jedlo. Viacero šikovných ľudí vybavilo veľa vecí. Ešte viac dobrých ľudí pomohlo, prispelo. Duch Svätý pôsobil. Vy, deti, ste sa prihlásili v hojnom počte. Spoločne sme si užili dva požehnané dni (19.-20. 8.) plné zábavy, smiechu, behu a slnka a bolo to veľmi dobré. No a za to sa patrí poďakovať všetkým ľuďom dobrej vôle, avšak predovšetkým nášmu Nebeskému Otcovi. Dost bolo slov, nech hovoria fotky...

Adorácie vo Víťaze 2019

Piatky

od 21.00 - 22.00

27. septembra

11. októbra

15. novembra

27. decembra

Stretnutia modlitbovej skupiny sv. pátra Pia

vo Víťaze

sobota: 21. 09. 2019

sobota: 19. 10. 2019

sobota: 23. 11. 2019

sobota: 14. 12. 2019

ÚVODNÉ MOTTO:

Múdri ľudia vedia, že pravá láska dokáže čakať.

Najlepšia a najkrajšia Božia cesta je nechať si sex až do manželstva. Je potrebné pomáhať mladým, aby žili v čistote, pokiaľ prijímajú naše rady. Ale verím, že modlitbou za nich nič nepokazíme.

Je reálny a nebezpečný satanizmus?

Pripadá mi šialené klaňať sa diablu. Čo nám pozitívne môže dať satan? Je preto na mieste otázka: Kto sú vlastne satanisti? Satanista je osoba, ktorú treba skôr ľutovať ako zatracovať! Aby sa človek stal satanistom a klaňal sa satanovi, musí byť nielen "šialený", ale predovšetkým ho musia trápiť nevyriešené problémy a nevylicenované vnútorné zranenia. Satanizmus je skôr ventil alebo reakcia na také vnútorné problémy ako hnev voči rodičom, vzbura voči spoločnosti, nenávisť k Cirkvi, či neúspech v láske.

Satanista je teda človek, ktorý potrebuje skôr pomoc než opovrhnutie. Títo ľudia naozaj potrebujú skôr náš súcit než zatracovanie. Keďže Boh stvoril človeka na svoj obraz, podobného aj v láske, nenávisť mu musí byť cudzia. Život, ktorého zmyslom je nenávisť namiesto lásky, je nezmyselný. Páchanie zla namiesto robenia dobra je nepochopiteľné.

Aká filozofia sa skrýva za satanizmom? Satanisti veria, že satan je boh. Pôvodne bol stvorený ako krásny anjel Lucifer, ale vzbúril sa proti Bohu. Na nemal dosť nasledovníkov, aby vyhral boj s Bohom. A tak on aj jeho prívrženci boli zvrhnutí do pekla. Ale teraz v tejto dobe chce satan znovu získať svoj „trón“. Potrebuje však viac stúpenčov. Satanisti sú jeho novými nasledovníkmi a spolu s padlými an-

jelmi môžu vytvoriť veľkú armádu, ktorá by podľa nich mohla nakoniec poraziť Boha.

Je nezmyselná predstava, že ľudia môžu poraziť Boha. Kto sú tí, ktorí obvykle nasledujú satana? Zvyčajne ich možno zaradiť do štyroch kategórií:

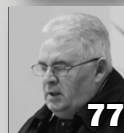
Sú to:

- (1) ľudia, ktorí bažia po moci, napríklad niektorí politici,
- (2) ľudia, ktorí túžia po peniazoch, napríklad niektorí podnikatelia,
- (3) ľudia, ktorí prahnú po popularite a sláve - niektoré hudobné skupiny,
- (4) ľudia, ktorí dychtia po sexuálnych zážitkoch - často je to mládež.

Ako vidno, diabol ponúka ľuďom ako návnady: moc, peniaze, popularitu a sex. Mnohí satanisti sa viac zaujímajú o tieto lákadlá než o samotného satana a aby získali jedno z nich alebo viaceré, sú pripravení zúčastniť sa na čomkoľvek zlom a urobiť čokoľvek zlé.

Tým, že Slnko je symbolom svetla a tiež Pána Ježiša Krista, zvolili si Mesiach ako symbol tmy, symbol vládcu noci. Svoje najvýznamnejšie rituály slávia v piatok, aby tak vyjadрили odmietnutie spásy, ktorú Ježiš priniesol celému ľudstvu obetovaním svojej krvi, a taktiež v nedeľu, v deň Pána.

Hoci všetky čísla sú rovnocenné, je pravda, že majú čísla: 666 a 13 a tie majú pre satanistov zvláštny

rubriku pripravuje
MUDr. Blažej Vaščák

význam. Tak ako v Biblii číslo 7 je číslo dokonalosti, tak číslo 6 sa považuje za číslo nedokonalosti.

V Zjavení apoštola Jána sa Ján vyjadruje veľmi symbolickým spôsobom. Vtedajšieho cisára Domiciána označuje pre jeho zlobu slovom „šelma“ a jeho krutosť číslom „666“. „V tom je múdrosť: kto má rozum, nech spočíta číslo šelmy; je to číslo človeka a jeho číslo je „666“ (Zjv13, 18).

Ak Izaiáš opisuje Ježiša, Jahveho služobníka ako baránka, ktorý sa ide obetovať, satanisti opisujú diabla ako šelmu. A preto si za svoje číslo zvolili 666. Jeden z najznámejších satanistov 20. storočia Aleister Crowley s obľubou nazýval sám seba „šelmou“. Číslo 13 si satanisti zvolili preto, lebo sa pokladá za číslo Judáša, ktorý bol trinásty pri poslednej večeri.

Satanisti sú skôr blázni, pretože odhadzujú spásu a večnosť. A blázni sú aj všetci tí mladí, ktorí na pozvanie nejakého kamaráta navštívia zo zvedavosti čiernu omšu. Často sa zaboria do bahna a nemôžu sa z neho vyslobodiť.

Trampoty v manželstve

135. Zachovajme vernosť našej manželskej prisaha

Sviatosťne prijaté manželstvo je osobitným miestom prežívania lásky, ktorá je základným povolaním človeka. Je to veľké tajomstvo (porov. Ef 5,32), ktoré pochádza zo Stvoriteľovho plánu. Povolanie k manželstvu je priam vpísané do prirodzenosti muža a ženy, ktorých stvoril milujúci Pán Boh.

Manželstvo nie je len ľudská inštitúcia, ale dokonca obraz Najsvätejšej Trojice. Keď si manželia v úprimnosti srdca vysluhujú sviatosť manželstva, Boh svojou všemohúcou láskou konsekruje (premieňa) muža a ženu a spája ich nerozlučným pútom. Takto sa „...dvaja stávajú jedným telom“ (Ef 5,31).

Preto od chvíle platne uzatvoreného manželstva majú obaja manželia povinnosť byť verní svojej manželskej prisaha. Majú na to pamätať v každej situácii, zvlášť vtedy, keď prídu ťažkosti, keď sa ich vzájomný vzťah rozpadne, keď príde pokúšenie myslieť si, že jediným možným riešením je rozvod.

Pre nášho Boha neexistujú rozvody, pretože platne uzatvorené sviatosťné manželstvo je nerozlučiteľné! Ježišove slová sú jednoznačné: „Ale Boh ich stvoril od počiatku stvorenia ako muža a ženu. Preto muž opustí svojho otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele. A tak už nie sú dvaja, ale jedno telo. Čo teda Boh spojil, nech človek nerozlučuje!“ Doma sa ho učenci znova na to pýtali. On im odpovedal: „Každý, kto prepustí svoju manželku a vezme si inú, dopúšťa sa voči nej cu-

dzoložstva. A ak ona prepustí svojho muža a vydá sa iného, cudzoloží“ (Mk 10, 6-12).

Kríza manželského vzťahu, odchod manželského partnera je pre opusteného manžela/manželku veľkou skúškou viery a vernosti manželskej prisaha. Myšlienka na rozvod nepochádza od Boha. Pre Boha rozvod neexistuje! Existuje len možnosť dočasnej odluky od lôžka a od stola. Nezabúdajme, že pre Pána Ježiša neexistujú beznádejné situácie. On sám nás uistuje: „Lebo Bohu je všetko možné“ (Mk 10,27).

Preto treba s každou krízou a problémom prísť k Pánu Ježišovi, odovzdať mu seba samého aj svojho manželského partnera, ako aj svoju bolesť, strach a predovšetkým svoje hriechy. Boh nám odpúšťa všetky naše hriechy, ku ktorým sa priznáme a ich vyznáme! Prekonávanie každej krízy treba vždy začať od spovede. Ak vyznáš Pánu Ježišovi svoje hriechy, zažiješ zázrak odpustenia. Ježiš ťa oslobodí z diablovho otroctva a ty zakúsiš radosť zmŕtvychvstania k novému životu.

Potom sa snaž každý deň zúčastňovať sa na svätej omši a hodinu venuj adorácii Najsvätejšej sviatosti. Modli sa svätý ruženec, korunku Božieho milosrdenstva a rozjímaj o textoch Svätého písma. Takto Pánu Ježišovi umožníš, aby vstúpil do tvojho srdca, uzdravoval ho, premieňal svojou láskou a uzdravoval aj tvoj manželský vzťah. „Všetko je možné tomu, kto verí“, hovorí Ježiš (Mk 9,23). Len vtedy, ak sa celkom odovzdáš Bohu skrze modlitbu a svia-

losti, dostaneš od neho silu odpustiť a obrátiť sa, ako aj milosť premeny srdca a obnovy manželskej lásky.

Všetkých manželov, ktorí prežívajú krízu a chcú zostať verní svojej manželskej prisaha a Bohu, vesele povzbudzujem, aby sa celým srdcom primkli k Ježišovi a vyznali v modlitbe vďaku za to, že nás miluje bezhraničnou láskou, pričom neváhal obetovať za nás svoj život. Jeho láska nás chráni pred zlom, dvíha nás z najväčších pádov a uzdravuje z najbolestnejších zranení.

Pane Ježišu, u Teba vždy nachádzame liek a silu prekonávať všetky ťažkosti a krízy. Preto Ťi odovzdávame svoje pamäti, vôle, rozumy, duše i telá spolu so svojou sexualitou. Chceme sa s Tebou stretávať každý deň pri modlitbe a čítaní Svätého písma, v častom prijímaní Eucharistie a poklone Najsvätejšej sviatosti. Chceme pravidelne pristupovať k sviatosti zmierenia. Nechceme ďalej podliehať znechuteniu a bez otáľania vstaneme z každého hriechu.

Túžime byť pre naše deti dobrými vychovávateľmi, ktorí im vlastným príkladom a svedectvom života ukážu cestu k Tebe. Pane Ježišu, uč nás systematicky pracovať na sebe, daj nám schopnosť ovládať svoje sexuálne vzrušenie a emócie. Uč nás nezištne milovať seba navzájom a spoločne naše deti. Uč nás konať tak, aby najdôležitejšia v našom živote bola vzájomná láska.

Panna Mária, naša drahá Matka, veď nás po cestách viery, nádeje a až k samému žriedlu lásky - k Tvojmu milému Synovi Ježišovi Kristovi. Tvojmu Nepoškvrnenému Srdcu zverujeme seba, všetko, čím sme, všetky kroky a prežívané chvíle nášho pozemského života.

MUDr. B. Vaščák

Ohlášky

- sobáš 14. septembra vo Vítaze o 15.00 - **Jakub Kollár**, syn rodičov Miroslava a Terézie rod. Kráľovej, narodený v Prešove, bývajúci v Ovčí a **Dominika Uličná**, dcéra rodičov Petra a Moniky rod. Čechovej, narodená v Prešove, bývajúca vo Vítaze
- sobáš 14. septembra vo Vítaze o 16.30 - **Viktor Pavlík**, syn rodičov Viktora a Heleny rod. Čechovej, narodený v Prešove, bývajúci vo Vítaze a **Miroslava Čechová**, dcéra rodičov Pavla a Miroslavy rod. Martinákovej, narodená v Prešove, bývajúca vo Vítaze
- sobáš 14. septembra v Prešove-Solivare - **Tibor Kráľ**, syn rodičov Pavla a Marty rod. Čigarskej, narodený v Prešove, bývajúci v Ovčí a **Denisa Kolarčíková**, dcéra rodičov Jaroslava a Moniky rod. Feckovej, narodená v Prešove, bývajúca v Prešove-Solivare
- sobáš 21. september vo Vítaze o 15.00 - **Damián Pribula**, syn rodičov Marka a Márie rod. Mišenkovej, narodený v Prešove, bývajúci v Rožkovanoch a **Mária Uličná**, dcéra rodičov Pavla a Márie rod. Pacovskej, narodená v Prešove, bývajúca vo Vítaze
- sobáš 5. októbra vo Vítaze o 15.30 - **Vladimír Nihila**, syn rodičov Jozefa a Ivety rod. Matušovej, narodený v Prešove, bývajúci v Kendiciach a **Miroslava Pacovská**, dcéra rodičov Františka a Boženy rod. Schvarcovej, narodená v Prešove, bývajúca vo Vítaze
- sobáš 12. októbra v Prešove - **Jakub Novotný**, syn rodičov Pavla a Kláry rod. Chlebovej, narodený v Krompachoch, bývajúci vo Vítaze a **Ivana Sokolová**, dcéra rodičov Imricha a Ivety rod. Novotnej, narodená vo Vranove n/Topľou, bývajúca vo Vranove n/Topľou

Stalo sa

- 28. 7. v nedeľu bola hlavná odpustová slávnosť pri sv. Anne so slávnostnou sv. omšou o 10.30, ktorú celebraval J. E. Mons. Prof. ThDr. Viliam Judák, nitriansky diecézny biskup
- **30. 7. v utorok po sv. omši v Ovčí sme si uctili relikviu bl. Zdenky Schelingovej, ktorú máme v kostole**
- 30. 7. v utorok bol dekanátny futbalový miništrantský turnaj v Hrabkove; naši mladší miništranti (do 10 rokov) skončili na 3. mieste
- **14. 8. v stredu prechádzali pútnici z Michaloviec do svätyne Božieho milosrdenstva v Spišskej Novej Vsi cez Ovčie, ktorú organizovali palloťní; štedrí veriaci poskytli pútnikom ubytovanie a pripravili večeru**
- 15. 8. vo štvrtok sme slávili prikázaný sviatok Nanebovzatia Panny Márie so sv. omšou v Doline o 17.00
- **19. - 20. 8. v pondelok začal letný tábor sv. omšou o 9.00 v kostole; deti sa zdržiavali v sále Obecného úradu a aktivity boli aj v dedine; druhý deň v utorok pokračovali deti v aktivitách, ktoré im pripravili naši 12 animátori v blízkosti fary; tábor sa ukončil sv. omšou, ktorá bola o 17.00, po sv. omši bola pre deti pripravená večera; tábor podporili, zabezpečili aj mnohí dobrovoľníci**
- 31. 8. v sobotu bola sv. omša na kopci Sľubica o 12.00 za krásneho počasia
- **2. 9. v pondelok vzývaním Ducha Svätého - Veni Sancte sme začali nový školský rok 2019/2020 svätou omšou o 8.00 vo Vítaze a o 9.00 v Ovčí**

Stane sa

- **8. 9. v nedeľu je odpustová slávnosť v Doline o 10.30 v kaplnke Narodenia Panny Márie; hlavným celebrantom a kazateľom je Štefan Novotný, rektor kňazského seminára sv. Karola Boromejského v Košiciach**
- 15. 9. v nedeľu bude zbierka na rádio Lumen po sv. omšiach
- **15. 9. - slávnosť Sedembolestnej Panny Márie budeme sláviť slávnostnou svätou omšou o 10.30 v Doline**
- 21. 9. v sobotu ráno bude stretnutie modlitbovej skupiny sv. pátra Pia
- **21. 9. v sobotu bude spoločná krstná náuka o 10.00 na fare**
- 27. 9. v piatok bude nočná adorácia vo farskom kostole od 21.00 - 22.00
- **11. 10. v piatok bude nočná adorácia vo farskom kostole od 21.00 - 22.00**
- 13.10. v nedeľu bude slávnostná svätá omša v Doline o 10.30, obetovaná za miestnych poľovníkov, ktorú bude celebrovať Miloš Jalčák, kaplán vo Svidníku

Prehľad bohoslužieb

		Vítaz		Ovčie	
9. 9.	Pondelok				
10. 9.	Utorok	18:00	† Jozef a Helena Sabolovci		
11. 9.	Streda			18:00	† František a Milada Grusovci
12. 9.	Štvrtok	7:00	85: Helena		
13. 9.	Piatok	18:00	za tohtoročné proprijímajúce deti	17:00	18: Samuel Uličný
14. 9.	Povýšenie sv. kríža	09:00	za ZBP Jána Kundríka, kňaza	8:00	50: Vladimír Germuška
		15:00	sobáš: J. Kollár - D. Uličná		
		16:30	sobáš: V. Pavlík - M. Čechová		
15. 9.	Sedembolestná Panna Mária	7:30	† Valent a Helena, František a Pavol Sabolovci	9:00	† Branislav Kráľ (výročná)
		10:30	v DOLINE - za farnosť		
16. 9.	Pondelok				
17. 9.	Utorok	18:00	† Ján Majerník (výročná)		
18. 9.	Streda			18:00	† Františka a Jozef Halkovci
19. 9.	Štvrtok	7:00	† sr. Helena, sr. Barbora a sr. Alžbeta		
20. 9.	Piatok	18:00	† Ján a Helena Iskovci (304)	17:00	† Vojtech, Margita a Anna Kostelníkovci
21. 9.	Sobota	7:00	† Apolónia, František, Imrich a sr. Alma		
		15:00	sobáš: D. Pribula - M. Uličná		
22. 9.	25. nedeľa cez rok - C	7:30	za farnosť	9:00	† Ján, Justína a Žofia Pribulovci
		10:30	85: Helena Isková		
23. 9.	Pondelok	18:00	za modlitbové spoločenstvo sv. Pátra Pia		
24. 9.	Utorok	18:00	† Mário, Mária a Andrej Gregovci		
25. 9.	Streda			18:00	† Mária a Valent Balogovci
26. 9.	Štvrtok	7:00	† Jozef a Anna Kovalovci		
27. 9.	Piatok	18:00	† Ján, Mária a Ondrej Patakyovci	17:00	† Ondrej Pribula
28. 9.	Sobota	7:00	za kňazov a rehoľníkov z našej farnosti		
29. 9.	26. nedeľa cez rok - C	7:30	† Juraj , Berta a Viktor	9:00	80: Františka Humeňanská
		10:30	za farnosť		
30. 9.	Pondelok				
1. 10.	Utorok	18:00	† Flavián		
2. 10.	Streda			18:00	† Ján a Apolónia Humeňanskí
3. 10.	Štvrtok	7:00	65: Terézia a za jej rodinu		
4. 10.	Piatok	18:00	† František Čech	17:00	† Branislav Kráľ
5. 10.	Sobota	7:00	za živých a mŕtvych členov ruž. bratstva		
		15:30	sobáš: V. Nihila - M. Pacovská		
6. 10.	27. nedeľa cez rok - C	7:30	40: Peter a Helena Nehylovci	9:00	† Viera, Jozef a Albert
		10:30	za farnosť		
7. 10.	Pondelok				
8. 10.	Utorok	18:00	† Filip Nehila		
9. 10.	Streda			18:00	60: Peter Hudák
10. 10.	Štvrtok	7:00	za ZBP Bohuznámej osoby		
11. 10.	Piatok	18:00	† Jozef Ondrejčák	17:00	40: Gabriela Uličná
12. 10.	Sobota	7:00	† Mária Jenčová		
13. 10.	28. nedeľa cez rok - C	7:30	60: Marta Kurucová	9:00	† don Kočík a za † kňazov, ktorí tu pôsobili
		10:30	v DOLINE - za poľovníkov		

2019
20
1999
SPEKTRUM

5. júla 2019 ďakovná sv. omša za 20 rokov nášho Spektra

6. júla 2019 levočskí pútnici z Ovčieho

7. júla 2019 levočskí pútnici z Víťaza

28. júla 2019 sv. Joachima a Anny

31. augusta 2019 sv. omša na vrchu Slubica

19. a 20. augusta naše deti prežili nádherný čas v letnom detském tábore